

Raskrabbel

Jaargang 19
Nummer 2
Februari 2004

Voor Nederlandstalige mensen in Oman

Tweede Krabbel

Colofon

De Raskrabbel is een tijdschrift voor alle Nederlandstaligen in Oman en verschijnt vier maal per jaar.

Vaste medewerkers redactie:

Tanya Braas, Anne Marie de Jong,
Sandra Kapoh Erica Pieters en
Veronique van Sliedregt.

Omslag:

Jane Ray met dank aan
uitgeverij Christofor

Illustraties:

van de auteur tenzij anders vermeld

Correcties:

Geja Hadderingh
Fred van der Beek

Financieel beheer en advertenties:

John van Sliedregt
tel: 675517 of GSM: 9700566

Samenstelling:

Tanya Braas
tel: 677984

Pagina opmaak:

Veronique van Sliedregt

Druk:

Modern Colour Printers LLC

Distributie & Abonnement:

Abonnement kosteloos en aan te
vragen via het correspondentie-
adres:

Erica Pieters / FSB,
P.O. Box 81,

Muscat 113. tel/fax: 678061

of e-mail: mbraas@omantel.net.om

Website: www.raskrabbel.com

**Distributie & abonnementen
buiten PDO/Oman LNG:**

Erica Pieters
tel: 678061

Sponsors:

zie adverteerders-index.

Uitgave mede mogelijk gemaakt
door:

اللجنة الهولندية - عمان

Holland Comité Oman

a division of Ras al Hamra
Recreation Centre

Om te beginnen wil ik u allen, namens de Raskrabbelredactie, een heel voorspoedig, gelukkig en vooral gezond 2004 toewensen! Dat het maar mag worden wat u ervan verwacht! Ikzelf verwacht in 2004 iets meer spontaan ingestuurde stukjes tekst van de Nederlandse gemeenschap, anders komt de Raskrabbel in het jaar 2005 waarschijnlijk (met een beetje geluk) maar 1 keer uit,.....

Het jaar is in ieder geval goed van start gegaan met een spetterende en swingende New Year's Party, absoluut een reden om in de Kerstvakantie niet in het koude Nederland door te brengen. Vuurwerk moet je er echter zelf bijmaken,.. alhoewel het spectaculaire vuurwerkspektakel van 4 december nog behoorlijk vers in het geheugen lag.

Dat Prins Willem Alexander zich ergens in maart vorig jaar vol vuur op zijn Máxima heeft gestort uitte zich op 7 december 2003 met de geboorte van Prinses(je) Catharina-Amalia Beatrix Carmen Victoria. Hoera, hoera, hoera!

Over vuur gesproken, het is alweer even geleden maar vuur hebben we gehad tijdens de Wahiba Challenge,.. een aktie foto strip van de in vlammen opgaande Discovery kunt u op pagina 31 vinden.

Vuur was er ook in de vuurkorven van het Holland Comité op de nieuwjaarsborrel van 15 januari,.. dit was echter gauw gedoofd door de enorme stortbuien die ons ineens ten deel vielen. Gelukkig was er voldoende warme chocolademelk (briljant idee om nog gauw een fles rum te halen trouwens,..) en Beerenburg om iedereen warm te houden.

Het Kinderfeest was dit jaar ook weer een groot succes, een aantal nieuwe spelen en attracties waar jong en oud zich vol vuur op stortten. Natuurlijk ook hiervan een heleboel ontzettend leuke foto's, elders in het blad.

Nogmaals, ik hoop dat u zich massaal vol vuur op een leuk artikeltje stort en dat ik dat vóór de volgende deadline mag ontvangen, mijn dank is bij voorbaat al eindeloos,.....

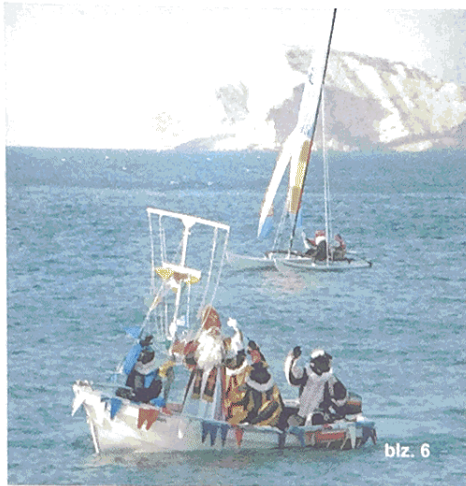
Tanya Braas

**Deadline april nummer:
31 maart 2004**

raskrabbel

Jaargang 19, februari 2004 - nummer 2

THEMA: Vuur

- 1 Rasbabbeltje
- 2 Inhoud
- 3 Dit en Dat
- 4 Wahiba Diva's
- 6 Sinterklaas 2003
- 7 Pieterneel neemt afscheid
- 8 Brandend Zand
- 9 De kwestie MB.....
- 10 Unicef Charity Concert
- 12 Taxi!
- 13 Goede voornemens
- 14 Tiep het aan Tanya?

- 16 Kinderfeest 2004
- 18 Een vurige ontmoeting.
- 19 Mijn favoriete Top 5
- 20 Holland Comité Oman
- 21 van de Ambassade
- 22 Zwem 4-daagse 2003
- 24 Lief dagboek
- 25 Guy Fawkes
- 26 De lamp van Aladdin
- 28 Wadi Hoqain
- 29 Koken op houtvuur
- 31 Puzzelplezier
- 32 KLM nieuws

Wahiba Divas

Wahiba Challenge 2003

Het lange weekend van 22 oktober 2003 werd door enkele jongens besproken tijdens een BBQ op het strand bij de Club. Teams werden gevormd, teamleden door elkaar gehusseld en de benodigde attributen bediscussieerd..... en ik zat te denken.....wow! elk jaar zie ik deze mannen naar een eng retreat-oord vertrekken om terug te komen met de meest fantastische verhalen.... waarom doen de vrouwen niet mee? .... misschien kunnen wij een team vormen..... nou, en zelfs al zouden we de eindstreep niet halen, we kunnen het wellicht iets langer uithouden dan het team van Jan Willem .... (ik had gehoord dat zij verschillende malen – tevergeefs - een poging hadden gewaagd)... man man wat zou dat leuk zijn! ("nog een glaasje wijn a.u.b.? mmmm... dank je...") ... nou....ik denk dat ze een stuip krijgen als het ons in één keer zou lukken .. maar .... wat als het ons niet lukt?! Iedereen zal achterover leunen en zeggen: "Ik had het toch gezegd!" ... dus zei ik: "Sabine, wat denk je van een vrouwenteam? Zullen we ervoor gaan?"

Toen ik die avond terug naar huis reed en het nieuws van ons vrouwenteam zich snel verspreidde, hoorde ik het gebrul van de mannen echoën beneden in de vallei. Dus, toen we eenmaal hadden besloten dat het niet alleen maar 'gebrabbel boven een glas rode wijn was', werd het tijd om uit te vogelen wat voor type meiden dit soort uitdagingen zouden aankunnen (Ik zag bijna al mijn vriendinnen voor me... ..ieder van hen zou het kunnen, niet waar meiden?). Maar welke persoonlijkheden zouden we kunnen mixen, zodat er een bruisende groep ontstaat die niet als een atoombom uit elkaar zal spatten? Ik had gehoord dat het voorkomt dat aan het einde van de expeditie sommige mannen niet meer samen door één deur kunnen, maar als je het hebt over vrouwen onder stress (en dan hebben we het nog niet eens over de variabele pms) is het goed mogelijk dat we op het einde elkaars nek om kunnen draaien Maar toch, één voor één 'vielen' de meiden in

het team in en pasten de schoen: Sabine, Zuwana, Okkie, Arline, Alice, Sheila, Kelly, Kirsten en ikzelf.

Toen begonnen we aan de opdracht om ons team klaar te maken om aan de 'standaarden' van de rest van de teams te voldoen. Ik sprak met verschillende mannen op het kamp die ervaring met deze expeditie hadden. Je had de negatieve jongens die bang waren dat we allemaal verkracht zouden worden door de Bedoeïen en er waren de positievelingen die ervan overtuigd waren dat we de eindstreep nooit zouden halen, maar dachten dat we tenminste een leuke tijd zouden hebben. En met de gedachte – niet willen falen – in ons achterhoofd, begonnen we te trainen: op medisch en mechanisch gebied. We groeven, duwden, wisselden banden, liepen de duinen op en af, reden hellingen op en af, leerden hoe we een GPS moesten bedienen, walkie-talkies en niet te vergeten handremmen! En o ja

(bijna vergeten), door Maarten (Comitéhoofd) werd ons ingepeperd dat "we aan ons lot zouden worden overgelaten als we er niet in zouden slagen onszelf uit de moeilijkheden te halen, dus moesten we ons er ook mentaal op voorbereiden dat we misschien voor een paar weken onze gezinnen zouden moeten missen! (Dit betekende ook méér wijn en zonnebrandcrème op ons lijstje). Snel kwam het weekend van 23-24 oktober dichterbij en zagen we ons richting de horizon vertrekken met als bestemming: Al Areesh Desert Discovery Camp!

De uitdaging was niet alleen op het zand interessant maar ook op de asfaltweg er naar toe. Het kostte ons, de captain van het team (ondergetekende) met hoofd exploratie (Sabine) en hoofd navigatie (Zuwena) 4.5 uur (ja, je leest het goed) om het Wahiba Desert Camp de avond vóór de uitdaging te vinden. En ja, we hadden satellietkaarten, Wahiba-kaarten, een kaart van Bowshar, topografische kaarten, maar..... wie had er nu gedacht dat we ook een wegenkaart van Oman nodig zouden hebben? En als je een afslag van de snelweg ziet met 'Sur' erop, waarom zouden we dan afslaan? Dus..... zoals drie blinde muisjes, belden we onze geliefden op om ons precies door dit moeilijkste gedeelte van de reis te leiden. Tegen het einde van de rit kwamen we het team 'de Daihatsu Miracles' tegen (het is inderdaad een wonder dat hun auto's nog steeds uit één stuk bestonden) die ook een vergelijkbaar probleem leken te hebben, maar in hun geval was het: "op de vlucht geslagen vrachtwagenchauffeur met onderdelen aan boord".... (Ik hoorde dat de vrachtwagenchauffeur zelfs naar hen had gezwaaid toen hij met 120 km per uur in de tegengestelde richting reed). In ieder geval, moe en voorbereid op veel gepest, arriveerden we in het midden van de nacht op het kamp om (weer) begroet te worden door ons opgewekte Comitéhoofd, die het niet na kon laten ons (vijf keer) te waarschuwen dat we morgen echt op tijd moesten zijn..... Boodschap begrepen (en waarschijnlijk ook niet onterecht), dus besloten we op een bescheiden tijd ons bed in te duiken met het plan om morgen als eerste het kamp uit te zijn.

De nacht was lang, net zoals de snurkgeluiden die uit de tent van onze buurman kwamen (ik heb nog steeds een zenuwtrek aan mijn ogen van dit soort stress) en toen ik eindelijk - ergens in het midden van de nacht- in slaap was gevallen, ging iemands alarmwekker af en zou het dus al 5.30 moeten zijn. Ja, het was tijd om te vertrekken..... Snel naar de toiletten, ontbijten en naar de auto. Maar tijdens al dat geren kwam ik Luc tegen die zijn tanden stond te poetsen bij de wastafels toen ik even weg ging (toiletteer-gedoe weet je wel). Toen ik terug kwam hing hij nog steeds voorovergebogen over de wastafel en wilde ik hem bijna een klap op zijn kont geven toen ik erachter kwam dat het Luc helemaal niet was... "Jeesssuusss", zei ik tegen hem, "ik wilde je net een klap op je kont geven; ik dacht dat je mijn lief was!" hij draaide zich om en zei: "maar ik ben bijna 30 centimeter kleiner dan hem..." Ik zei: "sorry!!", toen zei hij "Maar toch 15 centimeter!!" Ik rende weg zo hard als ik kon en toen ik terug bij de tent kwam, vroeg Zuwena me.... wat is 15 centimeter? Waarom vertelde hij je dat? ..... "Ach, maakt niet uit,

Zuwena, dat vraagt hij zich nu waarschijnlijk zelf ook af.....!

Dus we vertrokken!!! En we kwamen aan bij het benzinstation waar we wachtten en wachtten maar niemand kwam ... We gingen dus iedereen bellen om te kijken of we ons op de juiste locatie bevonden, onze GPS'en gaven aan dat we ongeveer 6 meter van het punt verwijderd waren.... maar ze hadden "HET" benzinstation gezegd. Na een half uur begonnen de andere auto's langzaam binnen te rijden (net op het punt dat wij bijna gek werden!) Maar Maarten had ons gezegd dat we er p-r-e-c-i-e-s op tijd moesten zijn!!! Het begon net gezellig te worden met al het mannelijk gezelschap om ons heen, toen de tijd aangaf dat we beter konden vertrekken als we als eerste team het kamp uit wilden zijn.

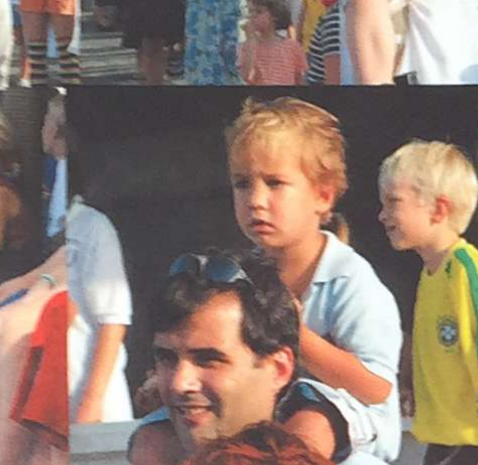
Weken van zorgvuldige voorbereiding - om er zeker van te zijn dat we deze moeilijke taak zouden kunnen volbrengen om de wereld (en vooral onze mannen) te laten zien dat wij, vrouwen, de Wahiba Uitdaging op elegante en vastberaden wijze konden volbrengen - gingen verloren toen we de verkeerde kant opreden. We toeterden de claxon en riepen vrolijk Goededag....goededag....goede...f... dit is niet de goede weg navigator!!! Sh.. Ik dacht toch echt dat het die kant op was! En toen we omkeerden, was het leed al geleden; 40 auto's met juichende (of waren het joelende) mannen leidden ons terug naar de juiste weg.... Op dat moment zag ik mijn copiloot en hoofd navigatie (althans haar wang) snel onder de autostoelen duiken toen we weer langs de mannen reden (ik dook ook weg maar realiseerde me dat ik aan het rijden was en moest dus weer gaan zitten!). We trotseerden de groep en maakten duidelijk dat dit gewoon onderdeel van de oefening was. Arrrgggg....we hadden alles van tevoren gepland! We wilden hen gewoon (op een vriendschappelijke manier) van de gedachte afbrengen, die de afgelopen drie weken in hun hoofd had gezeten en die de laatste 12 uur op hun hoofd stond geschreven: Zie je wel? Nu konden ze gewoon verder gaan en zich een bult lachen! En in deze toestand, eindelijk ontspannen... grappig genoeg, ik denk dat niemand ons geloofde, spiedden we zo hard als onze 1,2 bar-bandens konden dragen weg en begon het makkelijkste deel van de trip: het rijden door de duinen!

Voor de geïnteresseerden, nee we hebben het kamp niet bereikt... we waren 4.6 km van het kamp verwijderd toen de zon onderging. De positievelingen hadden gelijk: we hebben een ongelooflijke nacht in de duinen gehad.....

Doen we het nog een keer? Dit is één van de meest onvergetelijke ervaringen van mijn leven geweest, ik kan dus zeggen: Ja, natuurlijk! Maar volgend jaar zullen we het "Go Go Go-gevoel" vanaf 8 uur 's ochtends hebben en ik ben ervan overtuigd dat we het gaan redden.

Deirde van Son, Captain Wahiba Divas
Vertaling: Aukje Greasby

Sinterklaas 2003

Lieve kinderen uit Oman.

Drie jaar lang mocht ik met Sinterklaas, Gele Piet, Oranje Piet en alle andere Pieten mee naar Oman.

Drie jaar lang mocht ik de staf en het boek van Sinterklaas dragen.

Drie jaar lang heb ik met veel plezier naar jullie verhalen geluisterd en jullie tekeningen bekeken.

En in die drie jaar hebben we natuurlijk heel wat avonturen beleefd.

Weten jullie nog dat Sinterklaas zijn paardrijbewijs moest halen?

Weten jullie nog dat er vorig jaar zulke hoge golven stonden dat we bijna niet met de boot aan wal konden komen?

En dit jaar was dan het laatste jaar dat ik mee mocht naar Oman

ik word echt te oud en daarom verheug ik me er op om lekker in het paleis in Madrid te gaan wonen.

Ik zal in elk geval met veel plezier aan jullie terug denken.

Als ik met het mooie blauwe boek dat ik van jullie heb gekregen op mijn bed zit, moet ik vanzelf aan jullie denken.

Er staan zulke gezellige foto's in en dan die lieve brieven die jullie hebben geschreven.

Zelfs Sinterklaas heeft een gedicht voor me gemaakt en ook de Groene Piet.

Ik moest er helemaal van huilen toen ik het had uitgelezen.

Daarom wil ik jullie allemaal nog héél erg hartelijk bedanken voor dit mooie cadeau.

Dank jullie wel, kinderen van Oman

Ik zal jullie nooit vergeten!!!

Héél veel liefs van Pieterneel

BRANDEND ZAND ?

door Peter Gijsselman

Begrijp me goed, ik ben geen fan van Anneke Gronloh en zeker niet geroerd door haar top hit uit de zestiger jaren:

Brandend zand en 'n verloren land
En 'n leven vol gevaar
Brandend zand berooft je bijna van 't verstand
En dat alles komt door haar

Een verschrikkelijke tekst, het vervolg is echter nog heviger. Daarom zal ik u dat, voor wie dat wil, besparen *. Iets in deze tekst bleek echter wel bruikbaar te zijn voor mijn artikel in het kader van zee, zand en zon, nl. dat er in het Omaanse zand een aantal brandende gezondheidsrisico's verborgen zitten. In een vorige aflevering van de Raskrabbel stond al een anoniem gedichtje over de zandvlieg; dat liep toen al een beetje vooruit op wat hieronder volgt.

Behalve het grootste gevaar dat in de woestijn dreigt, nl. hitte en uitdroging, kan zand natuurlijk erg heet aan de voeten zijn. Het is dan ook beter altijd met schoeisel door de woestijn te lopen. Tegelijkertijd bescherm je je voeten dan tegen doornen en een aantal beesten dat zich in deze omgeving zeer wel thuis voelt.

Het meest voor de hand liggend zijn slangen.

Er komen in Oman heel wat slangen voor, maar je zal ze niet zo makkelijk zien.

Slangen zijn doof, maar zijn uiterst gevoelig voor trillingen en ze vluchten dan ook bij de minste of geringste beweging.

De meeste slangen zijn nachtdieren en behoren tot de familie der Colubrinae, zoals de wadi-racer; een lange dunne slang die in poelen en in wadi's op jacht naar vis, gezien kan worden, maar ook langs het strand, zoals nog recentelijk door ons waargenomen tijdens een tripje naar Bar Al Hikman. Ze zijn niet giftig, maar ze kunnen wel bijten.

Negen slangen in Oman zijn gevaarlijk — zes Viper soorten: de Sind saw-scaled Viper uit Noord Oman en zijn naaste familielid, de Egyptische saw-scaled Viper uit de Dhofar regio; Burton's carpet Viper vind je in heuvelachtig gebied; Gasperetti's horned Viper in de zandwoestijnen (Wahiba's), waar deze begraven ligt in het zand met alleen ogen en neusgaten boven het oppervlak uitstekend; de False horned Viper uit het Noordelijk berggebied en de, niet agressieve, Puff adder uit de regio rond Dhofar.

De twee andere giftige soorten zijn de Mole viper en de Arabian Cobra, beide uit de buurt van Dhofar.

De meeste beten in Oman worden veroorzaakt door de Sind saw-scaled Viper, carpet Viper en horned Viper. Zij komen alle drie in zandduinen voor en zijn te herkennen aan de manier van zijwaartse voortbeweging, zichtbaar als afdrucken in het zand.

In Oman worden zo ongeveer 100 patiënten per jaar in ziekenhuizen (m.n. Rustaq) behandeld voor slangenbeten. Deze vinden meestal plaats in de zomerperiode. Tot nu toe is er slechts één fataliteit gemeld gedurende de laatste 8 jaar.

Eerste hulp bij een slangenbeet (in arm of been) bestaat uit het losjes immobiliseren van het lichaamsdeel, gepositioneerd onder het hartniveau. Alle ringen, horloges en knellende kledingstukken moeten worden verwijderd. Het aanbrengen van knelverbanden, afzuigen of bevriezen is obsoleet! De patient moet zo snel mogelijk naar een ziekenhuis worden getransporteerd alwaar verdere behandeling zal plaatsvinden op indicatie van de soort en ernst van de beet.

Genoeg over slangen, er zitten nog meer addertjes onder en boven het zand, zoals: schorpioenen, zandvliegen, muggen, teken, vossen, zandkatten, hazen en . wolven.

Deze laatsten zouden zich nog bij de kust ophouden, maar er zijn nauwelijks gegevens over te vinden, dus slaan we dit hoofdstuk maar over.

Ook vossen, zandkatten en hazen kunen we maar beter vergeten, ondanks het gegeven dat vossen en katten natuurlijk wel de overbrengers van hondsdoelheid kunnen zijn.

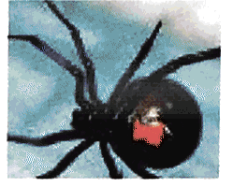

Schorpioenen vind je overal in Oman, maar, net zoals slangen, zijn het voornamelijk nachtdieren en worden ze dus niet vaak gezien. Toch zijn ze er en s nachts zijn ze makkelijk zichtbaar te maken door middel van ultraviolet licht en, het krioelt ervan ! Sommige mensen krijg je met geen stok meer in de woestijn nadat ze dit beeld eenmaal hebben gezien.

De steken zijn zeer pijnlijk, maar hier in Oman ongevaarlijk. Behandeling bestaat, indien noodzakelijk, uit het geven van locale verdoving en observatie van de patient gedurende 2 uur.

Ook giftige spinnen (Latrodectus) vind je hier in Oman, maar ze zijn hier niet zo gevaarlijk als in Australie. Het is met name de vrouwtjes-spin, herkenbaar aan de felle oranje vlek op haar buik, die pijnlijk kan bijten.

De woestijnvlieg (Musca sorbens) komt zeer veel voor in Oman en is de veroorzaker van de meest voorkomende oogziekte alhier: Trachoom.

Trachoom is in Oman de belangrijkste oorzaak van blindheid en wordt door de overheid als een vijand van de volksgezondheid beschouwd en middels speciale programma s (vision 2020 Oman & the 6th Five-Year Health Development Plan,Oman) bestreden.

Een ieder die na een woestijntrip oogklachten krijgt, doet er verstandig aan een (oog)arts te consulteren.

Tenslotte nog iets over de zandvlieg, de overbrenger van Leishmaniasis.

Deze ziekte kwam vroeger, naast malaria, in twee vormen veelvuldig in Oman voor. Nu beperkt zij zich tot het Noordelijk gedeelte van Oman (Sharqiya) en een focus in het Zuiden van Oman.

Maakt u zich dus niet veel zorgen omtrent het krijgen van deze aandoening, maar mocht u minimaal twee weken (tot 1 jaar!) na een jeukende woestijntrip piekende koorts ontwikkelen, consulteer dan een arts en vermeldt dit uitstapje. Ook als zich een scherp gedemarkeerde

huidinfectie ontwikkelt op een plek waar u gebeten bent door een vlieg, raad ik u aan dezelfde weg te bewandelen.

Met dank aan Anneke, wens ik u een goed verblijf in het brandend zand toe.

* Toch geïnteresseerd ? Kijk op www.musicfrom.nl/songteksten.

De kwestie Marie Bernadette.

Onze opletende fotograaf had onze flamboyante Hollandse uit de Sayallastraat al eerder weten vast te leggen toen ze geanimeerd in gesprek was met prins Charles, maar blijkbaar heeft ze nauwere banden met de Royalties dan wij weten. Bij toeval spotte hij de gehighlighte MB tijdens een intiem moment met ons pasgeboren prinsesje Amalia, toen zij nog maar nauwelijks 24 uur oud was! Volgens getuigen noemde zij de baby vertederd "Malle", ongetwijfeld de roepnaam in huiselijke kring voor het meisje. Als dat niet wijst op een innige relatie met ons Kroonpaar! Daarom hebben wij voor u, onze trouwe lezer, wat navraag gedaan en wij zijn daarbij op buitengewoon interessante informatie gestuit; 'feiten' die wij u niet mogen onthouden, maar die als zo vaak ontsproten blijken te zijn uit de verwrongen fantasie van het sensatiebeluste roddelcircuit:

Marie Bernadette (Meisjesnaam Smit?) is in het verleden verscheidene malen op een boot van een nog onbekend mannelijk persoon gesignaleerd. Zijn uiterlijk spreekt echter niet in zijn voordeel en we zouden ons niet verbazen als dit heerschap zich bezighoudt met duistere praktijken. Onze verslaggever heeft bij een nader onderzoek inderdaad een bijzonder geavanceerde nachtduiklamp gesignaleerd! Uit goed ingelichte kringen hebben wij gehoord dat MB al langdurig een 'relatie' met dit heerschap onderhoudt.

De Raskrabbel kan echter met zekerheid zeggen dat dit alles klinkklare onzin is; met een beetje gezond verstand snapt iedereen dat dit in werkelijkheid slechts een dekmantel is.

Hierbij willen we onomstotelijk bewijzen dat wij als kwaliteitsblad met een intelligent lezerspubliek niet meedoen aan de verdorven praktijken zoals de pers en andere media afgelopen jaar in Nederland hebben laten zien. Nu de waarheid aldus is onthuld is het wachten op een officiële aankondiging van een verloving van ons aller MB met een lid van een koninklijk huis, waarschijnlijk een troonopvolger: de foto's spreken boekdelen.

Sandra Kapoh

Unicef Charity Concert

door Sophie Eulderink (DP8)

Het begon allemaal toen Tamara Pieters en ik een clubje gingen oprichten dat voor Unicef geld zou inzamelen. Lisa Sha, Britt Kraaienvanger en Femke Sickler werden ook lid. We bedachten onze eerste actie. Iedereen ging "heijte voor een karweitje" doen en we verdienden rond de 30 OR. Helaas verliet Britt Kraaienvanger het land en dus ook de club dat jaar.

Het idee voor de tweede actie werd door Lisa Sha bedacht. Een Unicef Charity Concert. Er werden een paar kinderen tijdelijk clublid omdat we niet met zijn vijven alles konden regelen. Dus Emma Wind, Pritte Vlaarkamp, Max Van Rossem, Walter van Rossem, Reinout Pieters, Jorden Schotman en Mark Scheurs deden tijdelijk mee met het clubje. Iedereen moest 1 tot 6 musicale acts instuderen en oefenen. We moesten veel regelen en op de avond zelf was iedereen zenuwachtig.

Meester Tjeerd begon met een praatje, gevolgd door meester Chris. Lisa Sha beet de spits af met een heel mooi zelfgeschreven lied dat zij zong en op de piano speelde.

Daarna kwamen Max van Rossem en Mark Scheurs met hun gitaar en drum.

Daarna kwam Jorden Schotman met 2 liedjes op zijn saxofoon.

Gevolgd door Pritte Vlaarkamp, Tamara Pieters en mijzelf met een dansje op "man I feel like a woman".

Femke Sickler en Lisa Sha voerden een mooi piano duet op.

En toen kwam de band die al een cd uit heeft, MRM met de artiesten Max van Rossem op de drum, Reinout Pieters op de Gitaar en Mark Scheurs op de gitaar.

Daarna alle gitaaristen van groep 8; Reinout Pieters, Pritte Vlaarkamp, Mark Scheurs en Walter van Rossem.

En als laatste voor de pauze Lisa en Emma met de piano en de viool.

Toen was er een pauze van 15 min.

Iedereen kon een snack en een drankje halen in de activity-room.

Daarna kwamen Tamara Pieters en ik met een gymnastiek dansje op "fighter", gevolgd door een duet op de saxofoon en Piano door Jorden Schotman en Lisa Sha.

Vervolgens kwam er een mix liedje van gitaar Mark Scheurs, piano Lisa Sha, en stem van Tamara Pieters en mijzelf.

Daarna kwam Emma Wind op, die onder de begeleiding van een cd op haar viool speelde.

Toen was het tijd voor de Loterij die werd gepresenteerd door Reinout Pieters, Jorden Schotman en Max van Rossem. Er werden er mooie prijzen uitgereikt. De hoofdprijs was een mooie Omaanse lamp.

De avond werd afgesloten met een dansje op "Blame it on the boogie" door heel DP8.

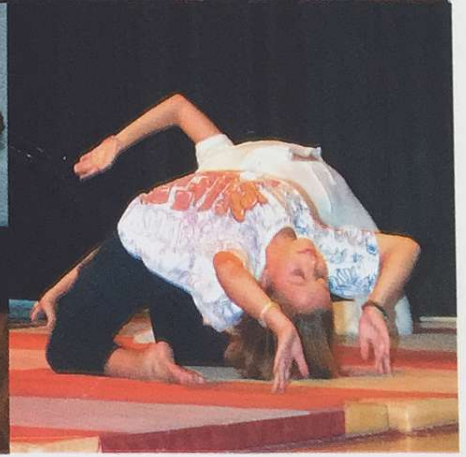
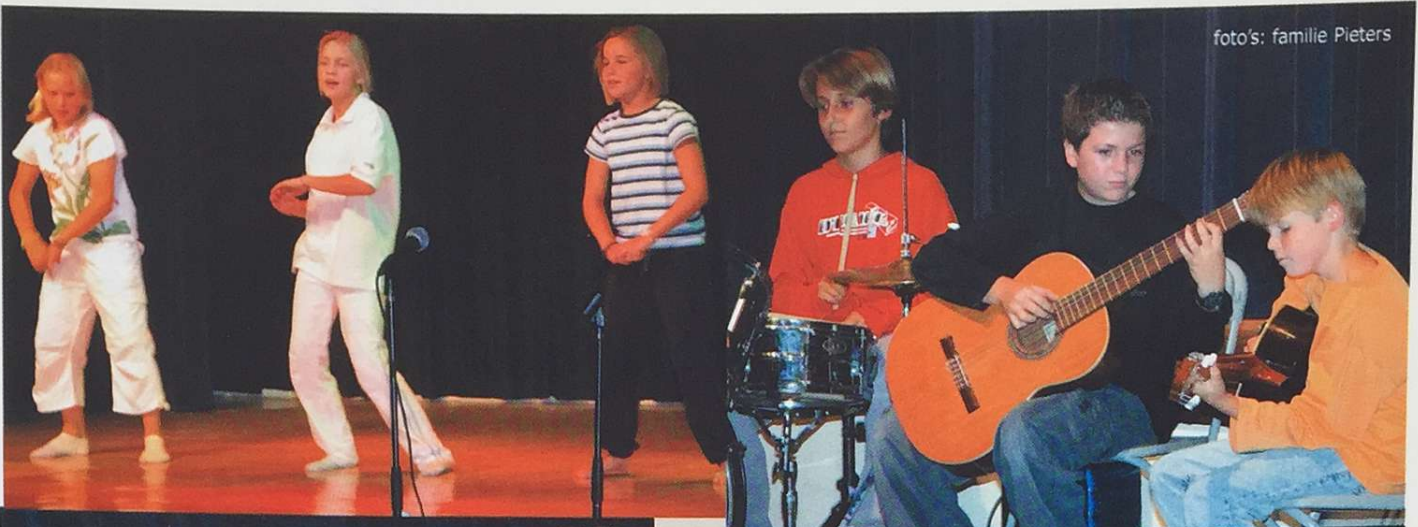
Toen kwam de cheque overhandiging en 407 OR werd overhandigd aan Farasha al Akbary. Zij werkt voor Unicef Oman. Zij hield ook nog een speech. En alle organisatoren kregen een pretpakket van Unicef.

De meester van DP8, Tjeerd, die trouwens ook veel werk aan de Unicef actie heeft besteed, hield ook nog een praatje.

Waarin hij o.a. Angie Millar, Sherry Taylor, Dinesh en alle moeders van de kinderen in groep 8 bedankte.

Deze actie was een van de dingen in mijn leven die ik nooit meer vergeet. Het was veel werk, maar we hebben het met veel plezier gedaan.

Aangezien ik, door eigen schuld overigens, nog steeds niet in het bezit ben van een rijbewijs, moet ik me sinds 1 november, tijdens mijn stage, in Oman verplaatsen zonder auto. Daardoor ben ik, naast meerijden met hele lieve mensen, aangewezen op de taxi en de fiets.

De eerste avond dat ik in mijn huisje zat, ben ik gaan shoppen voor een fiets. Voor 22 RO (50 euro) heb ik een gloednieuwe mountainbike met 24 versnellingen op de kop getikt, dacht ik.

De volgende dag ging ik vol goede moed op m'n fiets zitten, om er na zo'n 400 m fietsen achter te komen dat Omani's met een auto niet van fietsers en wel van toeteren houden. Vanwege de veiligheid besloot ik aan de andere kant (tegen het verkeer in) te fietsen, maar aan al mijn bravoure kwam zo'n tweehonderd meter later een einde, toen de eerste de beste watertruck mij van de weg af probeerde te rijden. Zijn poging slaagde glansrijk en ik besloot mij, i.p.v. over de prachtig geasfalteerde weg, over de 10 m verder liggende parallelweg te verplaatsen, die uiteraard niet geasfalteerd of op enige andere manier van een wegdek voorzien is. Parijs-Roubaix is naar Omaanse begrippen een pretje.

Toen ik later die avond thuis werd afgezet en de fiets uitlaadde, bleek ik een lekke band te hebben. De volgende dag ging ik met de taxi naar SQU, waar ik om 8 uur moest zijn in verband met een vergadering. Terwijl ik mijn huis uit liep, zag ik een taxibusje vol met kinderen. De chauffeur kon me niet naar de universiteit brengen, maar verzekerde dat ik langs de weg een taxi kon krijgen. Vol goede moed ging ik staan kijken terwijl taxi na taxi volgeladen aan me voorbij vloog. Toen een kwartier later de eerste taxi stopte, was dat aan de verkeerde kant van de weg. Hij wilde best wel omdraaien, maar dat ging me 1 rial kosten. Ik wist dat dat genant duur was. Maar gezien de vergadering stemde ik toe en ik werd keurig afgezet.

Toen ik 's avonds mijn band wilde plakken, bleek niet de band kapot maar het ventiel, of in ieder geval de cilinder waar het ventiel in moet. Ik kocht voor 600 baiza een nieuwe binnenband. Ik was door Carine al gewaarschuwd voor de slechte kwaliteit, maar bij gebrek aan beter zette ik hem erom. Helaas bleek dat het ventiel wel de band afsluit, maar niet de ruimte eromheen; het opblazen met een oude handpomp duurde dik een uur.

Toen ik op vrijdag een trip ging maken, werd mij gevraagd om met de taxi naar de "book roundabout" te gaan, die zo'n tien kilometer van mijn huis af ligt. Ik stond zo'n dertig seconden langs de weg, toen er een minibus-taxi stopte die 200 baiza (50 eurocent) vroeg voor het ritje. Wegens deze bijzonder positieve ervaring durfde ik ook de terugrit van 50 km te maken. De eerste taxi stopte, bleek richting "book roundabout" te gaan en vroeg daar 1 rial voor; geen geld. Bij de "book roundabout" vroeg hij welke richting ik op moest en hij bood aan me thuis te brengen. Ik gaf hem thuis 200 baiza extra, wat waarschijnlijk niet eens nodig was geweest. Voor de goede orde: je zit niet alleen in een taxi, maar met zoveel passagiers als er zitplaatsen zijn. Lege zitplaatsen worden snel opgevuld met wat er langs de weg aan passagiers staat. Maar het tarief is er ook naar: spotgoedkoop! En terwijl ik van taxi's ging houden, groeide de haat voor mijn fiets.

Zaterdag stapte ik vol goede moed op mijn fiets. De eerste vijfhonderd meter deed de versnelling heel naar en vijfhonderd meter verder brak de ketting. Zowel ketting als derailleur waren "beyond repair" en dat terwijl ik in het weekend twee uur besteed had aan het afstellen van mijn fiets. Met de taxi naar SQU en 's avonds naar de fietsenmaker. De shop waar ik mijn fiets had gekocht, was niet meer te vinden, maar een aardige Indier wees mij een fietsenmaker aan. Hij repareerde mijn fiets, terwijl hij een klaagzang begon: mijn fiets was waardeloos (daar had hij gelijk in), hij was uit China en alles uit China was rotzooi. Hij verkocht liever Taiwanese fietsen, want alles uit Taiwan was goed.

Op mijn goed gerepareerde fiets ging ik naar de universiteit. Na een dag waren de trappers wat uit het lood, maar dat kon geen kwaad, dacht ik. Dinsdag zag ik wat er aan de hand was; de lager van de trap-as zat los. Omdat ik geen waterpomptang kon vinden, ging ik maar naar de fietsenmaker. Onderweg ging ik nog naar de sleutelsmid, die ook vond dat alles uit China slecht was; het hangslot dat ik had, was uit China en daar konden ze geen fatsoenlijke, bijpassende sleutels maken, waardoor zijn kopie niet werkte en als ik nog een kopie nodig had, moest ik zijn nieuwe (goedwerkende) kopie meenemen, want die was wel goed.

De fietsenmaker herkende mij, keek 1 seconde naar mijn fiets en na de uitroep "rubbish" bewees hij zijn gelijk toen hij de lager losschroefde: mijn trap-as was door al mijn fysieke geweld niet alleen uit het lood, maar zelfs een halve centimeter ingesloten. Ook de lagers waren volkomen vernield. Hij adviseerde mij wederom een Taiwanese fiets bij hem te kopen. Om de ellende

TAXI!

compleet te maken was de oude as niet een standaardmaat, waardoor de nieuwe as niet met mijn trappers kon samenwerken, hetgeen kwam te staan op 1 nieuwe traparm. De andere kon niet vervangen worden (daar zitten namelijk de tandwielen aan vast) en werd zo goed en zo kwaad als het ging bevestigd.

Gelukkig waren de taxi's er weer dit weekend. In de taxi naar de "book roundabout" zat een pittige tante voorin, die de taxichauffeur afblafte en mij verzekerde dat 100 baiza al ruim genoeg was. Op de terugweg vestigde ik een nieuw taxirecord: 40 km voor 300 baiza in een gezellig busje met 9 Indiers. Wim (mijn begeleider) lacht iedere keer weer om mijn belevenissen met de taxi, aangezien ik de eerste Nederlander hier ben die zich op die manier verplaatst.

En wat de fiets betreft: mijn trappers zitten onderhand weer los, net als de achteras die uit het lood is, om niet te spreken van de versnellingen die vanzelf naar het kleinste blad gaan, zowel voor als achter. Ik ga dus zo inderdaad maar de Taiwanese fiets kopen, al is het maar om de uitdaging met een nieuwe fiets aan te gaan.....

Help me alsjeblieft hopen dat die het wel goed doet!

Liefs voor alle fietsers in Nederland,

Luc van Schijndel

Goede voornemens

Ik heb ze niet ieder jaar, die goede voornemens, maar dit keer had ik bedacht in 2004 alleen nog maar de dingen te doen die ik echt zelf wil doen. Nou, januari is nog niet voorbij of daar gaat ie al. Het feit dat ik nu dit zit te typen is de ondergang, want eigenlijk is het schrijven van een stukje helemaal niet iets wat ik wil. Laat dit een waarschuwing zijn voor al diegenen die ook geen stukje willen schrijven: blijf bij de Raskrabbelaars uit de buurt, ze zijn vast best wel aardig maar voor je het weet, tuin je erin, net als ik (die wannabe-blonde spons van 2 huizen verderop is wel de ergste trouwens).

Niemand zit te wachten op een saai stukje en jullie laten schaterlachen, dat pers ik ook niet uit de pen, dus dan maar terugkeren naar het thema vuur.

Vuur en Oman gaan heel goed samen. Er zijn gelukkig niet veel brandjes, maar regelmatig maken we een brandoefening mee of het alarm gaat ergens op de club af, zodat we moeten wachten tot de brandweer alles heeft gecontroleerd en dat akelige belletje afzet. Nou kan je dat ook zelf wel uitzetten trouwens, maar helaas krijg je daar later vreselijk voor op je donder, dus dat doe ik toch maar niet meer.

Op wadi moet er gestookt worden, dus gaan we op pad met hout op het dak. De kinderen worden zo volleerde stokers, als dat maar niet ontaardt in pyromanen. Bij het verlaten van de PDO school verbranden ze ook al alle schriften die ze maar kunnen vinden, gelukkig wel op een veilig plekje, waar ik het niet zie, zodat ik het ook niet hoeft te verbieden.

Een andere vuurtraditie in onze familie is de zogenaamde "feuerzangebohl", een echte Duitse traditie die door mijn Duitse zwager is ingevoerd. Heel simpel, heel lekker, heel decoratief en sfeervol; een echte aanrader. Men neemt een pan rode wijn, mikt er wat sinaasappelsap bij en maakt het dan goed heet. Op de pan legt je dan een speciale houder met daarop een suikerkegel, maar het kan ook met een BBQ rooster, waarop je suikerklonten stapelt; dus ook op wadi makkelijk te maken. Schenk wat Stroh-rom over de suiker en in een soeplepel en steek dat aan, schenk het over de suiker die dan gaat branden en zo caramelliserend in de wijn plonst. Bij gebrek aan Stroh-rom kan je ook iets anders nemen, als het maar wil branden. Uiteraard doe je dit als het donker is. Proost!

En vanaf morgen doe ik echt alleen nog wat ik zelf wil (denk ik).

Hetty Hoffman

Wegens het enthousiast uitblijven van reacties op de, nieuw in de Raskrabbel te verschijnen rubriek "Tiep het aan Tanya", ziet de redactie zich genoodzaakt deze pagina te vullen met wereldnieuws dat CNN nét niet heeft gehaald. Lees, huiver en smul mee,...

Baden in het bier

In het Oostenrijkse Kottes kan je tegenwoordig, in kuurhotel Gasthof zur Kirche, terecht voor een bierbad. Het prijskaartje hiervan is 44 euro voor 20 minuten. Voor 145 euro kan je er drie dagen terecht met dagelijks een bierbad. Het bier zou goed zijn voor de huid en tegen acné. Bovendien zou je er sterkere nagels van krijgen en word je haar er beter van. Voor diegenen die denken dat ze het bad ook mogen leegdrinken na gebruik: het is verboden.

Volgens mij ruikt men na een half jaar nog dat je naar het kuurhotel bent geweest, bah! Bier is gemaakt voor intern gebruik, dus houden zo zeg ik.

Man vat vuur in sauna

Een man van 46 is in een sauna zwaargewond geraakt na een sauna-bezoekje in een sportschool. Hij werd naar het ziekenhuis gebracht met eerste- en tweedegraads brandwonden aan één zijde van het lichaam. De man kwam op het idee in de sauna eucalyptusolie op de hete kolen te gieten om een aangename geur te verkrijgen. Deze olie is echter ontvlambaar wanneer ze niet wordt aangelengd met water. De olie veroorzaakte een steekvlam waardoor de man verbrand raakte. Hij sprong onmiddellijk onder een koude douche na het incident. Andere personen die in de sauna aanwezig waren raakten gelukkig niet gewond.

Bierprobleem

Het lijkt voor de Australiërs wel een nachtmerrie: een stroompanne van brouwerij Coopers heeft de productie van 12 bieren doen mislukken. Bovendien zijn de voorraden momenteel bijna uitgeput en komt een snikhete zomer zonder frisse pint in het café steeds dichterbij. Laat ons hopen dat bij ons zulke panne zich niet voordoet! We could all die! Zoals zanger Slim Dusty het zo mooi weet te zeggen: "Er is niets zo eenzaam, morbide of saai, dan aan de toog te hangen in een caf zonder bier." SCHOL!

Oudste penis ter wereld is 425 miljoen jaar oud

Onderzoekers hebben in het Engelse Hertfordshire het oudste mannelijke geslachtsorgaan ter wereld ontdekt. De gefossiliseerde penis is afkomstig van een vijf centimeter grote mosselkreeft en is maar liefst 425 miljoen jaar oud. De ontdekkers gavan het beestje de koosnaam 'Colymbosathon eclepticos', wat staat voor 'zwemmer met grote penis'. De mossel- of schelpkreeft heeft na al die tijd geen echte evolutie meegemaakt en ziet er nog steeds hetzelfde uit als vroeger, in tegenstelling tot bijna alle andere diertjes en beestjes op deze planeet. Het zou abnormaal zijn dat een levend organisme zolang stabiel gebleven is tijdens de evolutie.

Man zit acht maanden onopgemerkt in vrouwengevangenis

In het Amerikaanse Kentucky werd nog maar eens bevestigd dat 'everything's possible' in de Verenigde Staten. De 43-jarige man Billie Jo Hawks verbleef de afgelopen acht maanden in de vrouwengevangenis. Hij was veroordeeld voor het kweken en dealen van cannabis. Pas bij een medische controle raakte aan het licht dat het om een man ging en niet om een vrouw. Het personeel van de vrouwengevangenis hangt een straf boven het hoofd, omdat dit voorval enkel mogelijk is door het niet naleven van de regels die gelden in het gevangeniswezen. Het personeel heeft dus een grote fout gemaakt en zal hiervoor gestraft worden, aldus Lisa Lamb van het departement Gevangeniswezen.

Van een geluk bij een ongeluk gesproken, als enige man in de vrouwengevangenis belanden.

Dronken vrouw plast in politieauto

Een ruzie tussen een dronken Noorse vrouw en haar vriend zorgde ervoor dat de politie tussenbeide moest komen. De ruzie ontstond toen de vriend de autosleutels van de dronken vrouw niet wou geven. Net toen de agenten ter plekke kwamen, had de vrouw haar reservesleutels gevonden en reed ze met een fles alcohol in de hand weg met haar auto. De politie reed haar klem en voerde haar af naar het politiebureau. De vrouw was zo boos vanwege haar aanhouding dat ze in de politiewagen en op de politieparkeerplaats plaste. Nu hangt er bovendien nog een klacht in de lucht tegen de vrouw voor het in het gezicht slaan van een agent.

Stay away from alcohol kiddies!

Nederlandse wordt wereldkampioene paaldansen

Denise Mulder uit het Nederlandse Gouda is wereldkampioene paaldansen geworden in Des Moines (Amerika). Ze overtuigde de jury met een Lara-Croft act. Wat dat moge wezen zullen we aan jullie fantasie overlaten. In het algemene klassement eindigde ze als vierde, wat zeker niet onder haar verwachtingen was. Het is niet de eerste keer dat de beweeglijke Hollandse in de prijzen valt. In 2002 werd ze reeds Miss Striptease. Hierbovenop heeft ze ook nog eens een ware Striptease Academy opgericht.

Onoplettendheid kost toerist fles wijn van 1.400 euro

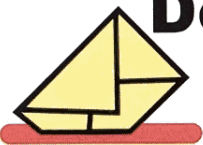
Een Britse toerist wilde zijn vriendinnetje trakteren op een etentje in Praag. Hij bestelde bij het eten een fles wijn, van 28 euro, zo dacht hij. Het koppel genoot van het etentje tot een dozijn kelners terugkwam met de wijn en de service opeens koninklijke vormen aannam. Ze kregen pas echt argwaan toen ze de ober de wijn zagen decanteren. De vriendin van de man informeerde voorzichtig naar de prijs van de fles wijn, die 1400 euro bleek te bedragen. Ze beseften beide dat er niets anders op zat dan te genieten van het eten en de wijn, waarvan elke slok goud waard was. De Brit hield er wel een goede wijnkeuze op na. Hij had namelijk niets minder dan een Château Margaux Premier Grand Cru Class uit 1987 besteld, één van de beste wijnen ter wereld.

92-jarige jogger hele nacht vermist

Een 92-jarige!!! man uit Nederland was onlangs vermist voor meer dan 14 uur, nadat hij zijn familie verwittigd had dat hij een uurtje ging joggen. Toen de man na enkele uren nog niet terug was, werd de politie verwittigd. Zij konden de man na inzet van speurhonden en een helikopter pas de volgende ochtend terugvinden. Een agent merkte de oude man - nog steeds joggend! - in een straat op. Waar hij de nacht had doorgebracht en hoe hij 35 kilometer op een traag tempo had kunnen overbruggen is voor de agenten nog een compleet raadsel. De man werd gewoon naar huis gebracht, waar hij een verdiende rust kreeg.

Chileens restaurant serveert gefrituurde rat

In de Chileense hoofdstad Santiago kan je in het restaurant van chefkok Marco Barandarian tegenwoordig gefrituurde rat eten. Het zou een beetje smaken als een mengeling tussen varkensvlees en konijnsmaak, maar dan beter. De kok is van Peruaanse afkomst en in zijn land is het geen uitzondering dat rat op het menu staat. Het ongedierte wordt in zijn geheel opgediend, kop inclusief en men serveert er aardappelen bij. BON APETIT!

De Hollandse Brievenbus

(Voor Nederlanders door Nederlanders)

Van oudsher is er in Oman een officieus privé post-transport naar Nederland dat wellicht niet (meer) bij iedereen bekend is. Het werkt als volgt: Iedereen die naar Nederland gaat voor verlof of zaken, of bezoekende familie heeft, en bereid is om enige brieven mee te nemen, meldt dit aan een van de onderstaande telefoonnummers.

Hetty Hoffman	678685
Dicky Piening	678712
Annette Bakker	678661

Een ieder die van dit transport gebruik wil maken, belt naar een van de bovenstaande telefoon-nummers en hoort daar wie wanneer naar Nederland gaat en post wil meenemen.

Er gelden wel enkele afspraken:

- voor wat hoort wat. Als je brieven meegeeft, moet je ook bereid zijn brieven mee te nemen;
- degene die naar Nederland gaat, hangt een plastic zak aan de deur (dan hoeft er niet steeds gebeld te worden);
- alleen brieven, bank- en girozaken. Geen pakjes en kerstkaarten;
- brieven moeten met Nederlandse postzegels gefrankeerd zijn;
- alle post moet voorzien zijn van een afzender.

Laten we met zijn allen er voor zorgen dat de Nederlandse brievenbus in Oman een succes blijft !!

Het voordeel is dat het snel gaat, b.v.: woensdag meegenomen, donderdag gepost, vrijdag in de Hollandse brievenbus !!

Belt u ons even als u naar Nederland gaat?

Hetty, Dicky en Annette

Ik heb mijn prins ontmoet,

the Prince of Wales.

Een droom is werkelijkheid geworden! Nou ja, overdrijven is ook een vak. Maar ik moet toegeven dat het wel erg leuk was. U begrijpt er natuurlijk niets van, dus zal ik het kort proberen uit te leggen.

Met "the after school activities" spelen we 1 keer in de week hockey op het nieuwe kunstgrasveld van de BSM, British School Muscat voor de mensen die het nog niet weten (waar we dus erg blij mee zijn!!!!!!). Deze school bestond 30 jaar, ze hadden een nieuw veld en.....prins Charles was op rondreis in India. Aardig in de buurt zullen we maar zeggen. Aangezien hij goed bevriend is met de Sultan (????), bracht hij in november 2003 een 3-daags privé-bezoek aan Oman. Voor de BSM een goede gelegenheid om te vragen of His Royal Highness misschien een gaatje in zijn programma had. En ja hoor, naar eigen zeggen, wilde hij met liefde en plezier komen.

Van onze PDO hockeygroep mochten 6 kinderen en de "coaches", een hockeydemonstratie geven. Er waren 4 groepen van de BSM en er was 1, zeer belangrijke groep, van PDO; wij dus.

Een demonstratie geven voor koninklijk bezoek is niet zomaar iets. Dus er moest een generale repetitie komen van wat wel en wat zeker niet mocht in het bijzijn van de prins. Een buiging van de dames en het knikken van het hoofd gedurende 2 seconden voor de heren. Tjonge jonge, daar moest wel even aan gesleuteld worden. Niet hardop tot 2 tellen, geen tandbeschermer in je mond houden als je met de prins praat en niet met vieze handen de prins een hand geven (nadat je het beetje uit je mond hebt gehaald). U begrijpt dat we aardig moesten oefenen. Gelukkig gaat het hockey spelen ons beter af. We hebben flink gelachen tijdens de repetitie, want de Engelsen zijn wel erg streng en strikt in hun protocol. Afzien voor ons nuchtere Hollanders.

De prins zou om 13.30 uur arriveren, helaas was hij 15 minuten te laat en stonden wij al 25 minuten te spelen. Heet heet heet. Zeker voor mij, want dames moesten in een lange trainingsbroek; kledingvoorschrift. Gelukkig had ik eerder de voering uit mijn oude joggingbroek geknipt. Ontmoet ik een prins voor het eerst van mijn leven, sta ik met een oeroude joggingbroek aan, een poloshirt van de HEMA, schoenen van bijna 10 jaar oud en een antieke hockeystick die dateert uit mijn "jeugd"!!!!!! Maar gelukkig had ik oogcontact met Charles en heeft hij, hopelijk, niet naar mijn kleding gekeken. Hahahaha.

Hij is naar elk groepje kinderen gegaan en zij werden persoonlijk aan hem voorgesteld, zo ook de "coaches", oh help, we kregen een hand en ik probeerde mijn buiging te maken met behoud van oogcontact. Nadat we uitgelegd hadden dat we van PDO waren, ouders in de olie zitten, we Nederlanders zijn, een beetje Engels kunnen praten en erg blij zijn dat we van de BSM op het veld mogen spelen, begonnen mijn knieën steeds iets meer te knikken en begon hij steeds meer te vragen. Je staat ook niet elke dag oog in oog met een echte prins. Alles duurde bij elkaar 45 minuten, de voorbereiding er maar niet bij opgeteld en iedereen was blij toen het afgelopen was (?!). Tussenstand; 1 dame flauwgevallen i.v.m. de hitte (het was ook in Muscat en niet op Ascot, al leek het daar wel op met al die hoeden).

Dus als iemand nu vraagt wat we allemaal doen zo in Oman, dan sta je het ene moment zand te happen in de woestijn en begroet je kamelen, het andere moment sta je hand in hand met een prins.

We vervelen ons allerminst.

En nu wilt u misschien nog weten hoe hij in het echt is?.....En ik moet zeggen; erg sympathiek, erg geïnteresseerd en erg charmant. En zeker het laatste had ik niet gedacht. Zo kun je je natuurlijk vergissen.

Regards en droom zacht,
MB

WWW.BBLCARRENTAL.NL

**CAR RENTAL UPON
ARRIVAL SCHIPHOL AIRPORT?
MOST ECONOMIC RATES
WITH UNIQUE SERVICE!**

Rijnlanderweg 774
2132 NM Hoofddorp
Tel + 31 20 6557900
Fax + 31 20 6557909
info@bblcarrental.nl

BB&L
CAR RENTAL

mijn favoriete top 5:

Waarschijnlijk wonen we alweer in Bovensmilde als de volgende Raskrabbel uitkomt. Raar idee. Ook mijn top 5 pas ik daar een beetje op aan, omdat er gewoon best fijne muziek uit die regionen van het land komt. Een favoriete volgorde heb ik niet echt; de 5 cd's die ik heb uitgekozen zijn me allemaal even lief.

Als rasechte Groningse (ik ben geboren in Westerlee) begin ik met de cd van **De Bende van Baflo Bill**. Een cabaret-trio bestaande uit Peter de Haan, Alina Kiers en Frank den Hollander. Zij spelen en zingen deels in het Nederlands en deels in het Gronings.

Bij mij thuis spraken we gewoon Nederlands (al zal het wel met een behoorlijk Gronings accent zijn geweest), maar om te kunnen overleven op de kleuterschool moest ik me uit pure noodzaak het dialect zo snel mogelijk eigen maken, iets waar ik absoluut geen problemen mee had, al verzon ik soms wel mijn eigen woorden. Ik hou van het Gronings en daarom ligt deze cd me ook na aan het hart. Eén van de mooiste nummers vind ik: *Termunterzielsterstrand*.

Toen Geert na ons trouwen zijn eerste baan kreeg, zijn we verhuisd naar Emmer-Compasuum. Ook onze beide kinderen zijn daar geboren. Voor Groningers (ook Geert is een rasechte), is het Drentse dialect eenvoudig te verstaan. Een Drentse cd die me na aan het hart ligt is: **Niks is zoas 't lek, van Skik**. De teksten van de liedjes van Daniël Lohues op deze cd zijn soms bijna gedichtjes. Favoriet, en ook een grote hit geweest, is wel het nummer: *Op fietse*.

ik trap de fietse deur 't buulzand hen
op 'n zandpad langs de Duutse grens
ik denk da'k dalijk even kieken gao in't buutenland

Met Jitkse voorop in het zitje en Ite achterop deed ik hetzelfde als het mooi weer was. Broodjes en drinken mee en even in een ander land gaan picknicken.

Jarenlang hebben we onze zomervakanties doorgebracht op Terschelling en dan kom je natuurlijk niet onder een cd van **Hessel** uit. De kinderen gingen naar hem luisteren, toen ze wat ouder waren, met een hele club vrienden in zijn café: "De Groene Weide". Ik heb begrepen dat hij zelfs een keer gevraagd is om op het Oranjebal te komen optreden, maar een echte Terschellinger is niet van zijn eiland af te branden. Een mooi nummer van de cd **Just My Luck** vind ik: *It's a beautiful day to-day*.

Tijdens mijn opleiding voor de Akte NXX heb ik stage gelopen op een BJ- (Bijzonder Jeugdwerk) internaat in Papenvoort (ja, ook in Drenthe). Toen we tijdens een verlof een fietstocht aan het maken waren en bij een herberg iets gingen drinken, bleek tot mijn stomme verbazing dat de uitbater van deze uitspanning het toenmalige hoofd van de groepsleiding was. Dit muziekcafé heet: De Amer en ligt in Amen, onder de rook van Grolloo. Zoals jullie misschien weten, staat in dit laatste dorp het hoofd van Harry Muskee op een sokkel te pronken, ja, die van Cuby and the Blizzards.

In het bovengenoemde café zijn nummers van Cuby opgenomen, maar dan gezongen door: Barry Hay, Tineke Schoemaker, Huub van der Lubbe, Bennie Jolink en Daniël Lohues.

De cd heet: **Cuby+Blizzards, Hotel Grolloo** en het mooiste nummer vind ik toch wel: *Window of my eyes*.

Als laatste volgt dan nog de cd van: **The Handsome Harry Company**. Hiervan kies ik het nummer: *Mister Red, Grey and Blue*. Tijdens een vakantie op Terschelling, waren we er toevallig met Oerol. In Midland was de hoofdstraat afgesloten door een open vrachtwagen, waar deze band op stond te spelen. Met Ite op schoot zaten we op straat mee te swingen en vooral het plezier van de bandleden werkte erg aanstekelijk en ze maakten nog lekkere muziek ook. De volgende dag, tijdens de braderie in West liepen we één van de bandleden tegen het lijf en Geert vroeg hem of ze ook een cd hadden. Het toeval wilde dat er de volgende week een cd uit zou komen, maar die kon je alleen maar bestellen. Wij woonden toendertijd in Saudie-Arabië en zouden dan alweer terug zijn, maar geen nood, de cd kon opgestuurd worden en zo hadden wij hun eerste cd, die naar het buitenland werd geëxporteerd. Toen we weer terugkwamen in Nederland, ging twee dagen na aankomst de telefoon. Ene Lucas Asselberg aan de telefoon, met de mededeling dat ik vast niet meer wist wie hij was. Maar hun tweede cd was uit en dit keer lag hij in de winkel. Natuurlijk hebben we hem gekocht.

Valt niet mee, deze rubriek, maar het zit erop, zoals alles er bijna op zit op het ogenblik. Na drie jaar 'zwart gewerkt' te hebben, ga ik met speciaal pensioen dit jaar, nadat er heftige verkiezingen zijn gehouden om mijn opvolger te benoemen. In de afgelopen drie jaar heb ik drie 'oude' bazen gehad en de laatste baas wil ik eigenlijk de volgende beurt geven om zijn favoriete top 5 op papier te zetten voor de Raskrabbel. Cees, succes ermee!!!

Alma Kingma alias.....

اللجنة الهولندية – عمان Holland Comité Oman

Onder een eindeloze sterrenhemel in een kampvuur staren levert mooie discussies op. Hoe geïnteresseerd zijn wij in de Omaanse samenleving en hoe integreren wij, als Nederlanders, in de islamitische cultuur. Veel gepraat, mooie woorden en harde aantijgingen.

Maar een aantal ontmoetingen, de volgende dag, sprak boekdelen. Midden in de Wahiba's, naast een pad, hadden we onze tenten opgeslagen en werden we regelmatig bezocht door Bedou's. Allereerst reageerden we beleefd, doch afstandelijk. Dit resulteerde in wat wij "bedelgedrag" noemden. Bij de volgende auto werden we nog afstandelijker en de Bedou's nog "graai-iger".

Toen herinnerden we ons onze discussie en probeerden we een meer "Omani-style" onthaal van de volgende auto, met verrassende resultaten. Geen gebedel, maar uitsluitend glimlachen en veel schoudergeklop. De volgende keer, hebben we al besloten, geven we ze een kopje "chai" met een stroopwafel.

Over integratie gesproken; zag in december toch weer meer internationale Sinterklaas-vierders. Het was dan ook weer vlekkeloos geregeld, bedankt Fernanda Buitenkamp, Gies Evans, Erica Pieters en natuurlijk Lilian Schreurs. Ik schrijf dit stukje aan de vooravond van het Kinderfeest en heb er alle vertrouwen in dat het weer het hoogtepunt van het jaar wordt voor de kinderen in Oman. Bedankt Wim Moelker, Paul Vlaarkamp, Hetty Boersma, Annet Bol, Irene ter Haak, Gerard van der Schot, alle spelleters en vrijwilligers!!!

Dan hebben we nog op de agenda de wandel vierdaagse en NIEUW de zeskamp en daarna natuurlijk de Mei Cultuur maand waarvoor alle voorbereidingen al in volle gang zijn.

Maarten van der Giesen
Holland Comité Oman

Voorzitter:

Maarten van der Giessen

Secretariaat:

Maria Swinkels

Penningmeester:

John van Sliedregt

Techniek & Opbouw:

Frans de Bever

Waldrick van Zandvoord

Impressariaat:

Esther Tangelder

Hanneke van Akkeren

Mathieu Bouwman

Rose Marijne Kroes

School liaison:

Geja Haddingh

Ambassade liaison:

Jeffry Ternatus

Raskrabel liaison:

John van Sliedregt

Oranjebal:

Mark Koper

Kinderfeest:

Wim Moelker

Zwemvierdaagse:

Annette Bakker

Avondvierdaagse:

Sinterklaas:

Lilian Schreurs

van de Ambassade

Europese Parlementsverkiezingen

Op 10 juni 2004 vinden de verkiezingen voor het Europese Parlement plaats. Nederlanders die in het buitenland woonachtig zijn, kunnen hieraan deelnemen. Wie van zijn stemrecht gebruik wil maken, kan vanaf 10 december 2003 een kiesregistratieformulier (model D 3-1) downloaden van het internet (www.ukomttochook.nl en www.minbuza.nl/verkiezingen).

Nederlanders die hebben deelgenomen aan de vorige Europese Parlementsverkiezingen ontvangen binnenkort rechtstreeks van de gemeente Den Haag een registratieformulier.

Ingevulde kiezersregistratieformulieren dienen uiterlijk 28 april 2004 door de gemeente Den Haag dan wel door de Ambassade te zijn ontvangen.

De kiesgerechtigde Nederlander die buiten Nederland woont, kan op de volgende vier manieren zijn stem uitbrengen (aan te geven op het kiezersregistratieformulier):

- a. via internet of telefoon
- b. per brief
- c. per volmacht
- d. met een kiezerspas

Ad a) Wie op het registratieformulier te kennen geeft per internet of telefoon te willen stemmen, ontvangt van de gemeente Den Haag bericht of het verzoek al dan niet is ingewilligd, d.w.z. dat betrokkene al dan niet als kiezer is geregistreerd. De stembescheiden voor internet- en telefoonstemmen bestaan uit een stemcode en een overzicht van kandidatenlijsten, waarop bij elke kandidaat een kandidaatscode is vermeld. Om te stemmen per internet of telefoon heeft de kiezer daarnaast nog een toegangscode nodig. De toegangscode verzint de kiezer zelf en geeft hij op in het registratieformulier D 3-1.

NB: het stemmen via internet en telefoon is een experiment. Het is mogelijk dat het stemmen op deze wijze alsnog niet doorgaat. De kiezers ontvangen in dat geval briefstembescheiden.

Ad b) Wie te kennen geeft per brief te willen stemmen, ontvangt van de gemeente Den Haag bericht of het verzoek al dan niet is ingewilligd, d.w.z. dat betrokkene al dan niet als kiezer is geregistreerd. Betrokkene ontvangt vervolgens van de gemeente Den Haag een briefstembewijs, een stembiljet, een envelop voor het stembiljet, een retourenvelop en een handleiding. De stembiljetten dienen rechtstreeks naar de gemeente Den Haag te worden gezonden, dan wel via de Ambassade.

Ad c) Wie aangeeft per volmacht te willen stemmen, dient zelf een kiesgerechtigde inwoner van Nederland aan te zoeken om namens hem de stem uit te brengen. De gemachtigde dient het verzoek tot registratie mede te ondertekenen. Bij inwilliging van het verzoek ontvangt (uitsluitend) de gemachtigde een volmachtbewijs.

Ad d) Wie op de dag van stemming in Nederland verblijft, kan bij het registratieverzoek vragen bij een stembureau naar keuze in Nederland te mogen stemmen. Hij ontvangt na inwilliging van de gemeente Den Haag een zogenaamde kiezerspas, waarmee hij in elk stembureau in Nederland kan stemmen.

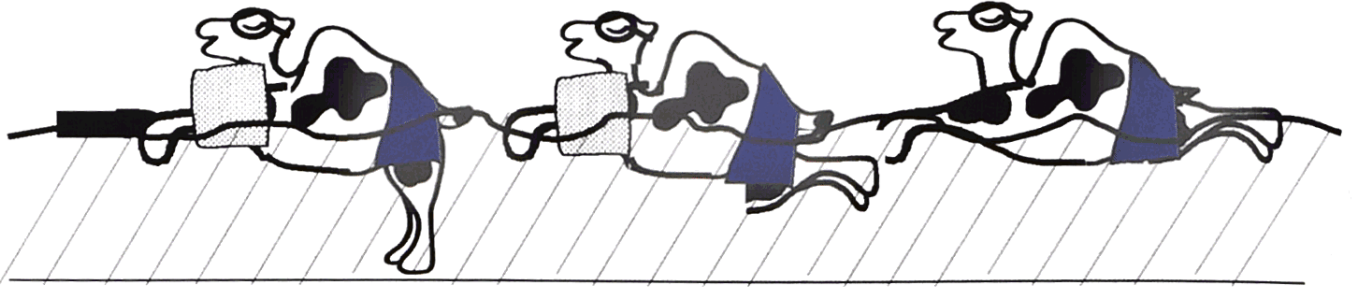
De ingevulde registratieformulieren dienen, conform de toelichting bij het formulier, te worden toegezonden aan de Ambassade. De verzoeker dient het nodige bewijs te leveren dat hij kiesgerechtigd is, met name wanneer betrokkene nooit in Nederland heeft gewoond. Het formulier dient te zijn ondertekend en voorzien van een kopie van een geldig Nederlands reisdocument of een bewijs van Nederlanderschap.

Verzoeken om informatie over partijprogramma's dienen te worden gericht aan de resp. partijbureaus. Voor informatie over Europa wordt verwezen naar www.ukomttochook.nl.

Indien een nationaal raadplegend referendum wordt gehouden over het verdrag tot vaststelling van de Europese Grondwet, worden degenen die zich hebben laten registreren voor de EP-verkiezingen automatisch geregistreerd voor het referendum. Aangezien het niet mogelijk zal zijn via internet en telefoon aan het referendum deel te nemen, wordt aan kiezers, bij inwilliging van hun verzoek om bij de EP-verkiezing per internet en telefoon te stemmen, voor het referendum een briefstembewijs toegezonden.

Ambassade Muscat, januari 2004

ZWEM-4-DAAGSE

Ook dit jaar vond er weer een zwem-4-daagse plaats, georganiseerd door het Holland Comité Oman.

151 kinderen van allerlei nationaliteiten kwamen in de week van 15 t/m 19 november, midden in de Ramadan, 4 avonden naar het PDORC-zwembad om hun baantjes te zwemmen.

De jongste kinderen, zonder zwemdiploma, beten de spits af. Ze werden in het water begeleid door hun vader, moeder, oma of opa. Het was de bedoeling dat iedereen 10 baantjes (250 meter) aflegde per avond. Sommige kleintjes werden door hun ouders het water doorgeduwd of getrokken, sommige begeleiders moesten echter flink doorzwemmen om hun welpen bij te houden. Ondanks de wat lage watertemperatuur had men veel plezier in het bad. De jongste deelnemertjes waren pas 3 jaar!

Zodra de eerste groep klaar was met zwemmen, konden de andere deelnemers starten. Dit jaar kon men voor het eerst kiezen uit verschillende afstanden, nl. 250 meter (10 baantjes), 500 meter, 1000 meter of 2500 meter, maar voor half 7 moest het klaar zijn! De boekhouding werd nauwkeurig bijgehouden door vrijwilligers (ouders, maar ook anderen). Elke 250 meter werd aangetekend, waarna de enthousiastelingen nogmaals het zwembad indoken. Er waren elke avond kinderen die werkelijk 100 baantjes zwommen.

Op woensdagavond werden de medailles en de certificaten, met daarop de totale afstand die men die week gezwommen had, uitgereikt. Alle deelnemers kregen ook een klein cadeautje. Hoe vaker iemand deelneemt aan de zwem-4-daagse hier in Oman hoe mooier de medaille wordt (brons, zilver, goud, goud4, etc.). 1 deelnemer kreeg zelfs een goud 8! Een mooie stimulans om volgend jaar weer mee te doen!

Alle deelnemers en vrijwilligers bedankt voor deze gezellige week en goed oefenen, zodat je de volgende keer nog meer baantjes kunt zwemmen.

Annette Bakker en Doreen Hendriks

Verwelkom uw Familie en Kennissen

Per KLM vanaf Amsterdam
Naar Muscat of Dubai

RoyalTours
The Netherlands

Reeds meer dan 20 jaar uw specialist

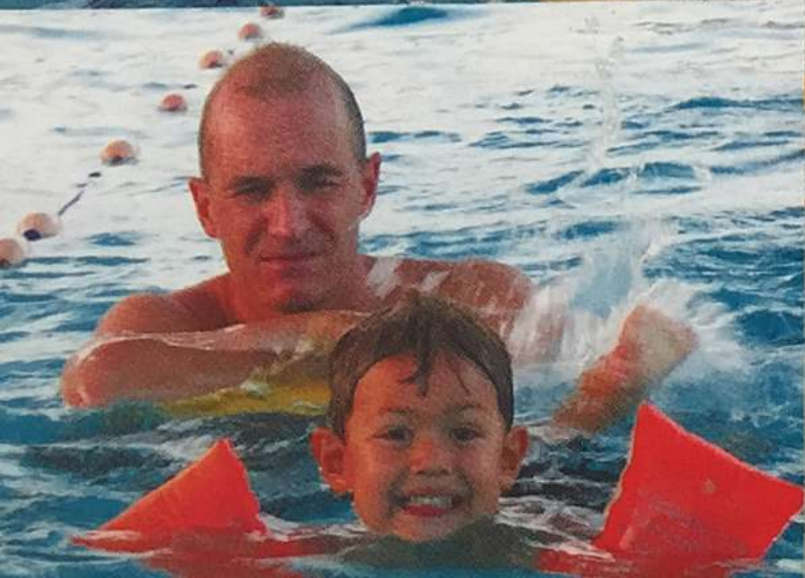
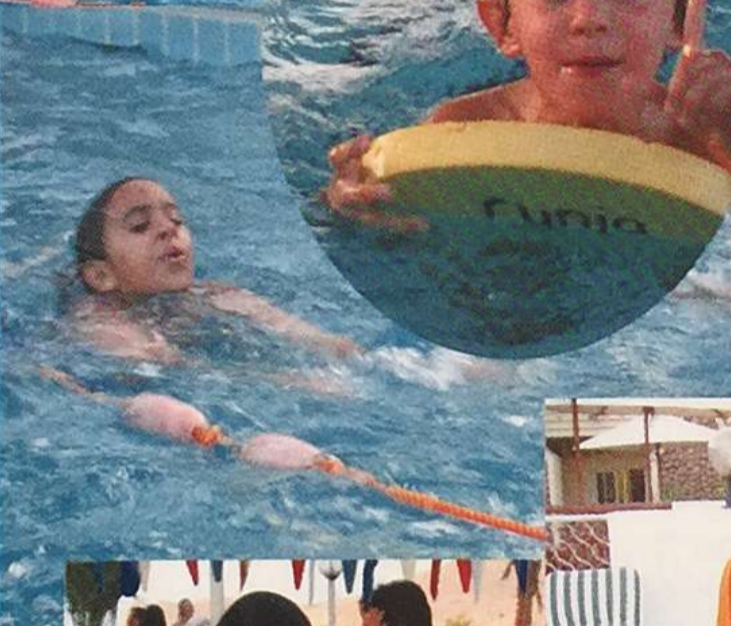
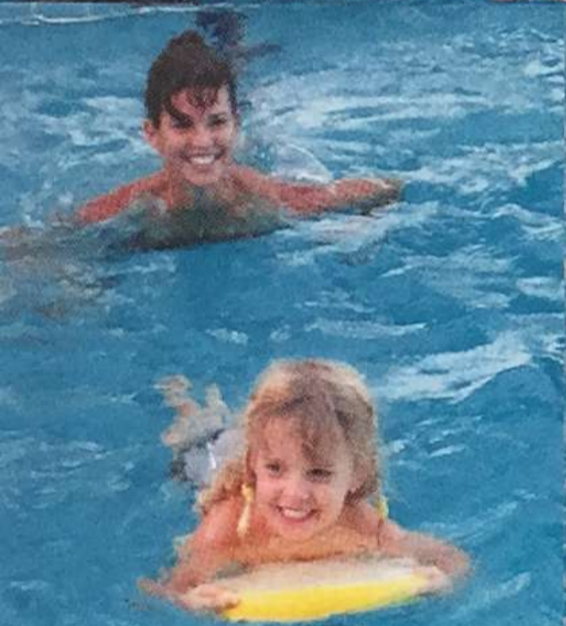
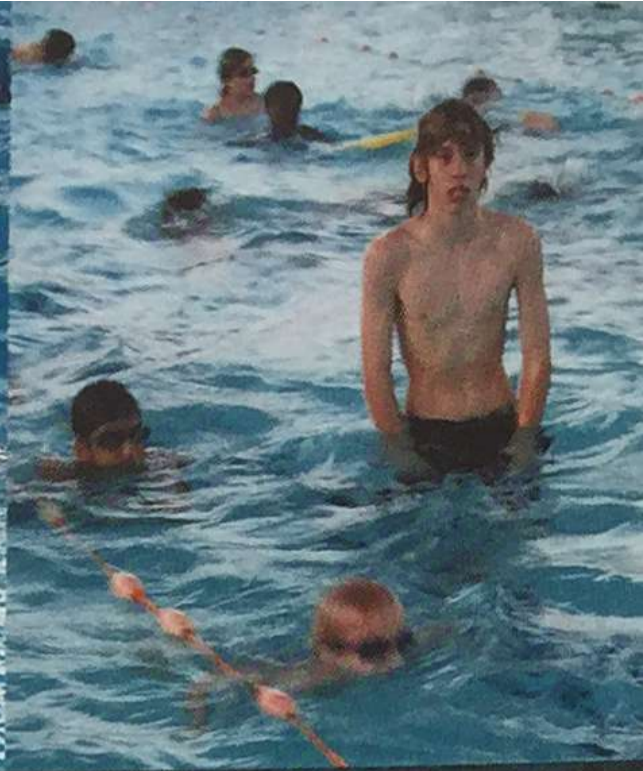
HOOFDSTRAAT 19 2406 GD ALPHEN A/D RIJN

TEL. +31-172-425300 FAX +31-172-475444

www.royaltours.nl

email: royalint@euronet.nl

Kenia, 1 april 1920

Lief Dagboek,

Het was vanochtend al vroeg warm en vochtig, zo langs de rand van het regenwoud. De nacht was enigszins onrustig, de hippo's bleven maar om de tenten heen grazen. Vanochtend hebben we het kamp weer ingepakt en onze bestemming voor vandaag is een plek waar meerdere safari-toeristen zich zullen verzamelen voor een geweldig feest. Ik maak me wel een beetje zorgen over de weg er naar toe en ook heb ik mijn twijfels over de datum van het feest, 1 april, het zal toch geen grap zijn.....

In mijn koffer zit een prachtige Charleston jurk, speciaal laten maken voor deze avond. Robert heeft een mooi wit kostuum bij zich, linnen, hopelijk is het niet al te veel gekreukt. Voor de zekerheid heeft hij altijd nog z'n smoking achter de hand.

De tocht naar de feestlocatie is zwaar en vermoeiend. Wel zojuist neushoorns gezien, ieder met een jong, zo dichtbij maakte hun omvang veel indruk.

En terwijl de uiterst behendige apen hoog in de bomen bleven, zagen we verderop een groep giraffes van enkele acaciabomen eten.

Hopelijk hebben we straks op de plaats van bestemming nog even de tijd om uit te rusten, want er schijnt naast lekker eten ook een speciale band uit Nederland te zijn en ik kijk er naar uit om daar de hele avond bij dansen.

De avond begint al te vallen en we naderen de plaats van bestemming. Een prachtige sterrenhemel en het gebrul van enkele apen begeleiden onze weg.

Ik heb veel zin in het feest van vanavond.....

Tot morgen,

Meryl

Guy Fawkes Day

door Chris Vis

Vrijwel ieder jaar, afhankelijk van Eid en soms opborrelende spanningen in het Midden-Oosten, wordt op 5 november in de PDORC een groots vuurwerk georganiseerd ter gelegenheid van Guy Fawkes Day. In groten getale komen mensen naar de club of de Jebels in de buurt om van dit prachtige schouwspel te genieten. Voor veel mensen van niet-Britse afkomst is Guy Fawkes een onbekend fenomeen en Sandra Kapoh had mij gevraagd of ik het een of ander over hem kon schrijven in de Raskrabbel. Aangezien ik ook niet uit Engeland afkomstig ben, heb ik wat boeken uit de schoolbibliotheek geraadpleegd.

Guy Fawkes werd in april 1570 in Engeland geboren. Zijn vader Edward stierf toen Guy 9 jaar was en zijn moeder Edith hertrouwde spoedig daarna. Guys ouders waren protestant, maar hij nam later het katholieke geloof over van zijn stiefvader. In tegenstelling tot de geloofssituatie in Nederland was het in die tijd niet eenvoudig om katholiek te zijn in Engeland, zij werden stevig vervolgd door de protestantse regering.

Toen Guy 23 was, verliet hij Engeland om voor het katholieke Spaanse leger te vechten. In 1603 werd hij door een groepje Engelse katholieken benaderd om te helpen met een complot om van de nieuwe Engelse koning, James I, af te komen. Het snode plan was om de gehele protestantse regering, samen met de koning op te blazen tijdens de opening van het nieuwe parlement op 5 november. Aangezien Guy een expert was met explosieven (had hij bij de Spanjaarden geleerd) was zijn hulp onontbeerlijk. Nu zat er echter in het parlement ook een klein aantal katholieken, die door de samenzweerders per brief gewaarschuwd werd dat ze op die dag maar beter thuis konden blijven, als ze tenminste niet levensmoe waren. Deze brieven werden al snel doorgespeeld

naar James I en hij liet meteen het gehele parlamentsgebouw doorzoeken. Volgens de overlevering werd Guy met lont in de hand in een kelder aangetroffen achter een groot aantal vaten met explosieven. Hij werd samen met 6 andere samenzweerders in 1606 ter dood veroordeeld en opgehangen. James I verordende dat op 5 november 1605 een speciale kerkdienst gehouden zou worden om God te danken voor zijn behoud. Veel Engelsen vieren nog ieder jaar op die dag Guy Fawkes Day. Kinderen maken een Guy, een grote pop die gevuld is met stro of papier. Ook wordt er vuurwerk afgestoken en worden grote vreugdevuren gestookt. Voor niet-Engelsen is wellicht de belangrijkste uitkomst van deze gebeurtenis in de Engelse geschiedenis dat zij de prachtige parlamentsgebouwen in Londen nog steeds kunnen bewonderen.

Voor alles wat uw huisdier nodig heeft:

Dr. Khaled Al Hossan

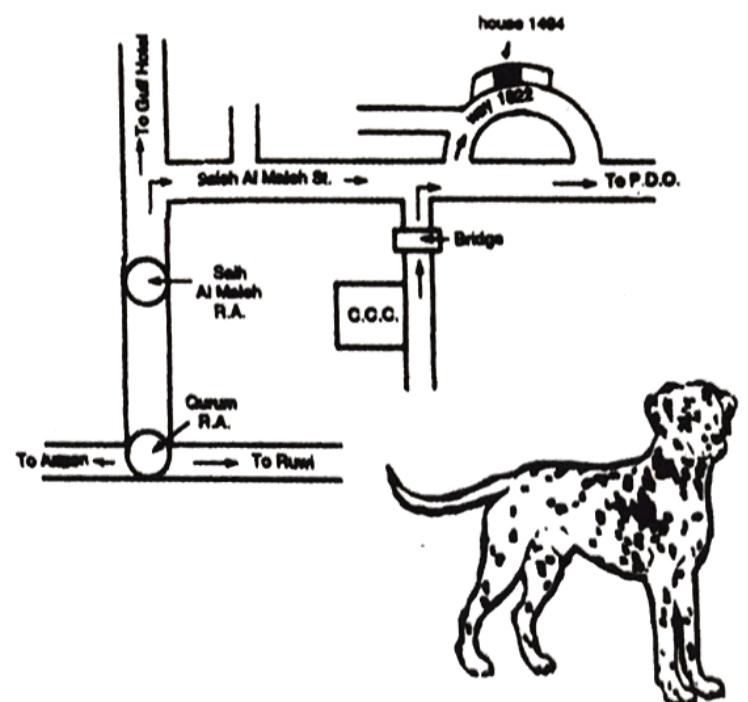

Dierenarts MEVA, BSc
Eerste vergunninghoudende dierenarts
en -chirurg in Muscat
Meer dan 13 jaar ervaring met huisdieren
Consulten - Vaccinaties - Operaties

**Kattenpension - Verzorgt volledig im- en export van honden
en katten, inclusief de benodigde papieren.**

Way 1822, Qurum
House 1494

Tel/Fax : 562263
Pager : 9111678
Mobile : 9310035

De Lamp van Aladdin

of de drie vurigste wensen van een Omaanse jongeman

Soms bedenk ik, terwijl ik al bijna twee jaar in Oman woon, dat ik over de Omaanse bevolking weinig meer weet te vertellen dan wat algemene dingen. Dat kan ik hevig betreuren want ik ben een uiterst nieuwsgierig mens en ik wil dingen graag tot in de kleinste bijzonderheid weten. Dan neem ik me o.a. voor Arabisch te gaan leren en meer verheven doelen, vervolgens heb ik een tijdje andere leuke bezigheden aan m'n hoofd.

Maar regelmatig wordt mijn nieuwsgierigheid geprikkeld; laatst kreeg ik weer een serieuze aanval van weetgierigheid en wenste ik dat ik een tijdje in de huid kon kruipen van een willekeurig aantal Omani's van verschillende leeftijd en sexe. Ooit, op de middelbare school, heb ik een verhaal gelezen van Belcampo, waarin hij aan God vraagt of hij een jaar lang het leven van 10 Amsterdammers mag delen. Het wordt hem toegestaan, maar hij moet daarvoor 10 jaar van z'n eigen leven inleveren. Dat is een hoge prijs, maar hij wil zo graag deze mensen in alle facetten leren kennen dat hij het doet. Het verhaal heeft indruk op me gemaakt, want zo af en toe komt het in mijn hoofd op als de ultieme manier om mensen te leren kennen. Nou moet ik zeggen dat ik sinds kort m'n plan om vrouwen te interviewen aan het uitvoeren ben, maar dat neemt natuurlijk tijd en werpt automatisch (bij mij) de vraag op wat mannen op dit soort vragen zouden antwoorden. In deze stemming verkerend, gaat op dat moment de bel. Ik weet dan nog niet dat mijn gebrek aan kennis, gecombineerd met een romantische inslag en te veel fantasie, me een wel erg exotisch beeld hebben geschets van m'n Omaanse medemens (je kent dat wel, dat duizend en één nacht idee). Maar ik zal ontuchtend worden. De Omaanse jongeman bij de voordeur, die ik impulsief strik voor een "diepgaand interview", vertelt me namelijk een verhaal dat me ontzettend bekend voorkomt. Sommige passages van wat hij me toevertrouwt sluiten naadloos aan bij verhalen die ik ook wel van Nederlandse jongeren ken. Achter zijn woorden kijkend zie ik (jongeren)problematiek waarvan het nooit bij me is opgekomen dat ze blijkbaar niet alleen een 'westers' stempel dragen. Lees zelf maar.

De jongeman vraagt om toestemming om binnen te komen, want het bedrijf waarvoor hij werkt is ingehuurd om de brandbeveiligende apparatuur in huis te controleren.

Voortvarend gaat hij aan het werk. Hij heeft me volgens mij door als ik heel blond doe alsof ik niet weet dat er een nieuwe batterij in de rookmelder moet als hij begint te piepen. Ik heb ze gewoon verwijderd en ze hangen daar open en nutteloos te zijn. Goedgemutst vervangt hij de boel. Daarna wijst hij me met goed gevoel voor humor, op het feit dat de brandblusser, die in mijn ogen natuurlijk duidelijk staande bij is, echt niet voor het grijpen staat. Fluitend haalt hij een speciaal beugeltje uit de auto en installeert het apparaat op 'pakhoogte' aan de keukenmuur. Hij spreekt goed Engels en praat openhartig over van alles. In een impuls vraag ik hem of hij bereid is wat over zichzelf te vertellen; dat wil zeggen zijn hart en ziel voor mij bloot te leggen. Hij schiet in de lach en ik in een stuip, want ik realiseer me terstond dat dit wel een heel oneerbaar voorstel moet zijn in zijn islamitische ogen. Ik put me uit in uitleg om hem te overtuigen van mijn 'puur 'non-fysieke' interesse. Ik realiseer me dat dit niet de beste start is voor mijn "onderzoek naar de Omaanse man". Met een enigszins rood hoofd doe ik de deur achter hem dicht. De volgende dag belt hij mij, ik heb mezelf weer in de hand en heb besloten dit door te zetten. Ik geef hem dezelfde opdracht om over na te denken als die ik de vrouwen geef; stel je krijgt de lamp van Aladdin in je bezit. Wat zijn je 3 vurigste wensen (om even in het thema van dit nummer te blijven) oftewel welke 3 brandende kwesties zou je in jouw/het leven willen veranderen.

Een dag voor de Ramadan blijkt tijdens ons gesprek dat hij er echt serieus over heeft nagedacht. Deze vrolijke, schijnbaar zorgeloze jongeman blijkt onverwachte diepten te hebben. Enigszins verlegen zwijgt hij als hij z'n eerste wens op tafel legt;

"Ik zou willen dat niemand in deze wereld met honger hoeft te gaan slapen".

En dan begint hij te vertellen.

Ik was twee jaar toen ik bij mijn grootouders werd gebracht. Mijn ouders waren gescheiden en mijn moeder ging hertrouwen. Ik ben door m'n grootvader opgevoed. Hij was goed voor mij, maar hij had zonen van mijn leeftijd, dat waren dus ooms en die behoor je met respect te behandelen. Ik vond het

heel moeilijk dat ik mijn vader en moeder heb moeten missen en nog steeds. Mijn grootste wens is eigenlijk, dat ze niet gescheiden waren, maar dat is nu te laat.

Ik ging naar de middelbare school in Wattajah. Ik was daar in de kost, in het weekend ging ik naar huis. Ik kreeg RO15 per maand, dat was natuurlijk zo op en ondanks dat de maaltijden verstrekt werden, ging ik vaak (uit protest) met honger naar bed. Ik was een ontzettend boze puber. Ik weet wat het is om met een lege maag te gaan slapen.

Ik doe het trouwens nog wel eens; slapen gaan zonder gegeten te hebben. Dat is mijn manier om te sympatiseren met mensen die honger lijden. Op tv zie ik hoeveel honger er in de wereld is.

Ik probeer de mensen in mijn eigen omgeving te helpen door ze geld te lenen als dat nodig is. Ik kan me er wel kwaad om maken als ik zie hoe mijn burens enorme voorraden voedsel inslaan vlak voor Ramadan. Dat is niet de manier waarop je Ramadan moet beleven. De profeet Mohammed nam maar een paar dadels en een bekertje water.

M'n tweede (vurige) wens is dat ik geen schulden meer heb.

Toen ik 18 was had ik een baan als schuld-inner voor een autofinancieringsbedrijf. Daar stopte ik mee toen ik geslagen werd door een klant die niet wilde betalen. Ik was werkeloos en leende voor het eerst geld bij de bank. Het was 2000 OMR. Voor 1100 OMR kocht ik een auto en de rest ging op aan drank. Ja, ik weet het, dat gaat regelrecht tegen mijn geloof in. Nu probeer ik het drinken van alcohol te beperken tot eens per maand tijdens een picknick of zoiets. Ik wil eigenlijk helemaal niet drinken, maar soms gaat het fout. Het helpt om dingen die me dwars zitten te vergeten. Om die reden doe ik wel meer dingen die Allah verboden heeft. Twee keer kijken naar een meisje, bijvoorbeeld, is niet toegestaan, want de eerste keer kijk je met je ogen, de tweede keer met je hart, dus wil je meer. Ik vind het leuk om naar vrouwen te kijken. Op tv kijk ik naar een heleboel vrouwen en af en toe naar een pornofilm. Wat ook niet mag is slapen met een meisje voordat je getrouwd bent. Ik heb dat wel gedaan. Ik voel me daar schuldig over. Ik wil ooit wel eens trouwen, maar ik zou niet weten hoe ik het geld voor de bruidsschat bij elkaar moet krijgen. De overheid geeft daar ongeveer 2000 OMR voor aan, maar in de praktijk moet je met minstens 3500 OMR over de brug komen en dan alle kosten voor het feest nog enz.

Geld lenen is makkelijk, heel veel Omaanse mensen hebben (meerdere) leningen. Als je het mij vraagt zo'n 70%. De overige 30% zijn gewoon rijk. Ik leen geld bij verschillende banken. Ieder jaar kun je je lening vernieuwen en dat doe ik, want er is altijd wel iets dat ik wil kopen of waar ik met vakantie naar toe wil. Laatst zat mijn vader in de problemen. Ik heb hem geholpen door zijn huis te kopen. Dat staat nu op mijn naam, maar ik moest er wel 12000 OMR voor lenen.

Bijna m'n hele salaris gaat op aan aflossingen. Ik probeer oplossingen te bedenken: nog een baan erbij, of zelf iets beginnen, maar daar heb je tijd en/of geld voor nodig en vooral van het laatste heb ik niets. Die leningen zitten me echt dwars, ik kan er soms niet van slapen.

Ik heb serieus nagedacht over *m'n laatste wens*. Ik kan er nog wel honderd bedenken, maar wat ik nu vreselijk graag wil is overdag slapen en 's nachts tv kijken. Dit is een heel egoïstische wens, maar ik ben moe. Niet voor altijd: misschien een paar maanden, misschien een paar jaar. Dat kan ik nu niet zeggen. In de tijd dat deze wens duurt moet m'n salaris wel doorbetaald worden; anders kan het niet. Niet dat ik m'n werk niet leuk vind, integendeel, maar ik wil gewoon de hele nacht t.v. kunnen kijken en dan overdag slapen. Overdag kan ik ook tv kijken, maar ik hou van het donker van de nacht en ik wil alleen zijn.

Ik heb satellietshotels en kan de hele wereld ontvangen. Gewoon zappen en kijken. Ik kan alles krijgen wat ik wil. Als ik vrolijk wil zijn, kijk ik iets vrolijks. Als ik verdrietig wil zijn, kijk ik naar iets droevigs. Er zijn documentaires waar ik wat van kan leren. Ik zie andere culturen, een andere wereld. Ik ben weg van m'n eigen wereld.

Hij en ik hebben onlangs twee uur na zitten praten over zijn verhaal en van lieverlee kwamen we van het ene onderwerp op het andere. Het was echt interessant om met deze intelligente jongeman van gedachten te wisselen. Met name in de verhouding man-vrouw konden we elkaar veel vertellen en ik waardeerde het dat hij met respect en een open geest interesse toonde voor de, in zijn ogen vaak onbegrijpelijke, westerse normen en waarden. Ik merkte dat hij daar ook een paar stereotype denkbeelden moest laten vallen. We konden het over een aantal dingen niet eens worden en we concludeerden dat dat logisch was, omdat dat alles te maken heeft met de cultuur waarin je bent opgegroeid en de manier van opvoeden. We waren het over sommige, heel wezenlijke dingen wel eens; ondanks cultuurverschillen en waar ook ter wereld, blijken mensen gewoon mensen te zijn. We zullen zien, ik blijf nieuwsgierig.

Sandra Kapoh

Wadi Hoqain

door Sandrah Kapoh

Een hele leuke Wadi voor een dagje heerlijk zwemmen en veel natuurschoon.

Vanaf Sayalla Terrace tot de plaats van bestemming is het 167 km. We reden het in 1 uur en 3 kwartier op ons gemak.

Vorbij de Barka roundabout krijg je de Musnah roundabout en dan de Muldah roundabout. Daar ga je linksaf richting Al Hazm (zuid). Na 25 km krijg je de Hazm roundabout; ga hier rechtsaf en volg de weg 3.7 km tot je een T- splitsing tegenkomt net voor een dorpje. Ga hier rechts af. Volg deze weg 21 km (na 8 km passeer je een oude wachttoren) tot je weer op een T- splitsing stuit in een dorpje. Ga hier links af (zuid) en rij door het dorpje, totdat je vlak daarbuiten een heel klein roundaboutje tegenkomt. Ga hier rechtdoor (als je dan onmiddellijk naar rechts gaat, kom je waarschijnlijk aan de andere kant van de Wadi uit, maar dat hebben we niet geprobeerd, wij hebben dus het linkerpad rechtdoor genomen). Na 700 meter de splitsing naar rechts volgen.

Nu rijd je langs de Wadi. Na anderhalve km wordt het echt spectaculair: grote poelen met helderblauw water in een prachtige setting, eigenlijk zijn het meertjes en behoorlijk diep. Je moet wel even met je spullen naar beneden klimmen, maar dan zit je ook als een vorst. We waren er op vrijdag, maar we zaten lekker privé, dus ik kon ook in mijn bikini. Ik heb zelfs gezwommen; het water was veel minder koud dan ik dacht. De kinderen hebben eindeloos gespeeld, van de (hoge) rotsen in het water gesprongen, dammen gebouwd, moddergevechten gehouden en visjes gevangen. Ook de oudste heeft het enorm naar z'n zin gehad, tot z'n eigen grote verbazing, want sinds hij op de BSM zit zijn Wadi's natuurlijk ontzettend saaaaaaaaiiii.

Je kunt er ook goed met kleinere kinderen naar toe, want voor en na de grote, diepe poelen heb ik nog tal van ondiepe watertjes en stroomversnellinkjes gezien (zie foto), met veel ruimte om te picknicken. Een echte aanrader dus.

Vanaf de andere kant schijn je er makkelijker bij te kunnen komen, maar dat is aan jullie om uit te zoeken en wie weet wat voor prachtige plekjes je dan weer tegenkomt. Laat het ons via de Raskrabbel weten. Ook als je een andere leuke "Eéndags-Wadi" weet; schrijf het op en wij zetten het in de Raskrabbel, kunnen we lekker meegenieten.

Koken op houtvuur

Sinds het moment dat de mens het vuur ontdekte als middel om zichzelf te verwarmen en voedsel te bereiden, is de fascinatie voor het 'vuurtje stoken' bij de meeste mensen diep geworteld. Van kinds af aan is men - in meer of mindere mate - gefascineerd door het spel van de vlammen. De open haard en het barbecuen hebben niet voor niets zo'n vlucht genomen. De warmte van het kampvuur, de besparing in meegebrachte brandstof, ach, misschien zijn het alleen maar excuses om te verdoezelen dat in de ontwikkelde mens nog steeds een stukje 'oermens' schuilt. Hoe het ook zij, een houtvuur maken is leuk en het koken op een houtvuur is zo mogelijk nog leuker. Bovendien maakt een houtvuur het bereiden van een aantal gerechten mogelijk die op een brandertje een stuk moeilijker of in het geheel niet mogelijk zouden zijn. Uiteraard staat de veiligheid voorop, (bos)branden of brandwonden moeten vermeden worden. Ook dat hoort bij verantwoord houtvuur.

Voor er gekookt kan worden, moet er nog wel wat gebeuren. En na afloop van het koken ook. We vertellen het stap voor stap:

- * voorbereiding
- * vuur aanmaken en brandend houden
- * het koken op houtvuur

De voorbereiding

Allereerst: een vuur heeft warmte nodig om te onsteken en twee dingen om goed te branden: brandstof en zuurstof. Er moet dus voldoende ventilatie zijn, genoeg brandstof en een bron van warmte om deze brandstof aan te steken. Wind jaagt de vlammen hoog op en zorgt voor een snelle verbranding; je hebt dan veel brandstof nodig. Minder wind zorgt ervoor dat het vuur minder hard gaat, de sintels gaan gloeien en je verbruikt minder materiaal terwijl je de warmte optimaal kunt benutten voor jezelf, voor het koken en om het vuur aan de gang te houden.

De plaats van het vuur

Voor de locatie van het vuur kies je een plek die een beetje afgeschermd is van harde wind. Naast de argumenten die hierboven al genoemd zijn, levert harde wind het risico dat vonken en stukjes brandend hout meegevoerd worden en ergens verderop brand veroorzaken. Als afscherming kies je het natuurlijk geen boomstronk, oude boom of je eigen tent. De vonken zouden brand kunnen veroorzaken.

Een natuurlijke laagte in het terrein, een rotswand of greppel is beter. In zand of aarde kun je bij harde wind een kuil maken, maar vaak is de onderlaag dan vochtig. Leg stenen of kiezels in de kuil, deze verwarmen direct mee en stralen die warmte ook weer terug. Verwijder bladeren, takjes, mos en (droog)gras in een cirkel van 2 meter doorsnede. Het mooiste is het wanneer je de bovenlaag in een plag of zode afsteekt zodat je de volgende dag deze weer terug kunt leggen, of kies een locatie die van zichzelf al 'kaal' is.

Maak op de gekozen locatie een kring van zo'n 50 cm doorsnede, door grote, platte stenen neer te leggen. Gebruik bij het vuur geen poreuze of natte stenen. Die kunnen uit elkaar spatten en voor lelijke wonden of beschadigingen van kleding zorgen. Mijdt schilferige stenen of plaatjes leisteen. De stenen hebben o.a. tot doel om bescherming tegen wind te bieden maar er moet wel ruimte tussen blijven zodat er wat lucht bij het vuur kan komen. Op de stenen kun je een rooster leggen waar de pannen op komen of je zet de pan op één van de stenen. De stenen worden warm en geven heel gecontroleerd de warmte af.

Hout verzamelen

In eerste instantie heb je klein materiaal nodig om als tondel te dienen. Deze tondel wordt aangestoken en moet de rest van de brandstof doen ontvlammen. Hiervoor gebruik je kleine dunne takjes, droog gras, berkenbastreepjes, verpulverde dennenappels, dennennaalden, houtkrullen e.d. Het belangrijkste aspect hiervan is dat het goed droog moet zijn. Dit komt in het midden van de vuurkring.

Vervolgens verzamel je aanmaakhout. Dit zijn takjes van zachtere houtsoorten zoals els, den, spar, wilg. Ook dit hout moet weer droog zijn. Houtsoorten met hars ontbranden snel. Dan heb je nog wat droge takken nodig en wat steviger, dikke takken die het vuur gaande moeten houden. Hoe droger het hout hoe beter. Staand droog hout is beter dan hout dat vochtig en half verteerd op de grond ligt. Natuurlijk ruk je geen levende takken van bomen af, dit brandt trouwens heel slecht. Een boomzaagje kan goede diensten bewijzen als er dode takken uit bomen verwijderd kunnen worden. Je weet dan zeker dat je geen levend weefsel beschadigd door de takken te buigen en te breken.

Pas als je ruim voldoende hout hebt verzameld, ga je het vuur aansteken. Daardoor hoef je het vuur niet meer te verlaten.

Het vuur aanmaken en brandend houden

De aanmaaktakjes worden als een kleine piramide boven het rondmateriaal geplaatst. Een beginnersfout is dat er teveel aanmaakhout opgestapeld wordt waardoor de rondel en het (beginnende) vuur verstikken.

De rondel wordt aangestoken en voorzichtig voeg je wat dunne twijgjes toe. De grote kunst is natuurlijk om met één lucifer het vuur brandend te krijgen, maar een wegwerpaansteker voldoet ook prima. Pas als de basis goed brandt, gaan er voorzichtig wat dunne takjes in het vuur. Pas bij een stevig brandende basis voer je grotere takken toe. Je kunt deze al schuivend in het vuur voeren waardoor je stammetjes niet hoeft te zagen. Voer nooit al teveel hout tegelijk toe. In het begin loop je het risico dat het vuur verstikt. Wanneer het al goed brandt levert dat het risico dat het een groot vuur wordt, waar je verder weinig mee kunt. Het enige dat je ermee bereikt is dat het risico op vonken en brand groter wordt.

Als je het vuur wilt gebruiken om te koken en daar gaan we vanuit, is het zaak om zoveel mogelijk houtskool te maken of de stenen te verwarmen. Het koken, en vooral roosteren, gaat namelijk het beste als je dit niet rechtstreeks op de vlammen doet maar boven kooltjes, zoals bij een barbecue.

Koken op een houtvuur

Door het eerste vuur worden de stenen verwarmd die nu een prima kookplaat vormen voor de pan met water. Tegelijkertijd wordt een mooi laagje houtskool gefabriceerd waarop het goed koken is. Temper het vuur en leg eventueel een rooster op de stenen. Zorg dat één kant van het vuur bereikbaar blijft om brandstof toe te voeren. Als je op deze manier kookt zul je merken dat je niet veel brandhout nodig hebt. Wil je na het koken ook nog rond het kampvuur zitten dan stook je het vuur weer wat hoger. Door af en toe wat natte bladeren of vochtig hout toe te voegen ontwikkel je wat rook, wat de insecten op een afstand houdt. Nat hout kun je drogen door het nabij het vuur te leggen zonder dat het te dicht bij het vuur ligt. Nat hout kan exploderen, leg nat hout dus niet direct in de vlammen en blijf alert op dit verschijnsel, wanneer je alleen nat hout ter beschikking hebt. Hout van den, populier en spar heeft de neiging om te spatten, beukenhout levert meer warmte. Meestal heb je het echter niet voor 't uitkiezen en gebruik je wat er voorhanden is. Doof de eventueel wegsplattende stukken brandend hout altijd onmiddellijk.

Voor je het vuur verlaat om te gaan slapen, dient het vuur goed gedoofd worden. De wind kan draaien, of onverwacht opsteken. Je wilt zelf niet verrast worden door een uitbrekend vuur en uiteraard wil je daar ook de schuldige niet van zijn. Haal brandende stukken hout uit elkaar en doof ze met voldoende water of zand. Wanneer je het vuur de volgende ochtend wilt gebruiken, dek je het vuur af zodat de wind er geen vat op heeft. Vertrek je, dan moeten alle vuur, warmtegloed en smeulende delen verdwenen zijn. Om dit zeker te weten, giet je er het beste water over. De vuurplek wordt goed afgedekt en het mooiste is het natuurlijk wanneer het niet eens zichtbaar is dat er ooit iemand een vuurtje gemaakt heeft.

Als afsluiting: kooktips

Na alle onderwerpen die in dit vurige stukje aan de orde zijn geweest, rest ons nog slechts een paar tips en trucs. Allemaal handige wetenswaardigheidjes en ervaringen die wij in de loop der jaren hebben geleerd en die we graag met een ieder delen die het koken in de buitenlucht net zo waardeert als wij zelf doen.

Efficiënt koken: thuis wordt ons geleerd dat het water eerst moet koken voor je de rijst of pasta toevoegt; bij het buiten-koken is het handiger om zowel het water als de ingrediënten gelijktijdig aan de kook te brengen. Massa kookt sneller; het scheelt dus kooktijd = brandstof. Gedroogde ingrediënten kunnen vast wellen, wanneer je ze al direct aan het water toevoegt.

Kook zoveel mogelijk met voldoende, maar niet teveel water. Alle ingrediënten geven een groot gedeelte van hun voedingswaarde aan het kookvocht af, het zou zonde zijn dit vervolgens weer weg te gieten. Een iets 'nattere' maaltijd is bij actieve buitenmensen helemaal niet slecht, tenslotte wordt veel vocht verbruikt. Het vergt wat oefening, maar leren koken op een manier, zodat de maaltijd het gekookte water (bijna) geheel opneemt, is mogelijk.

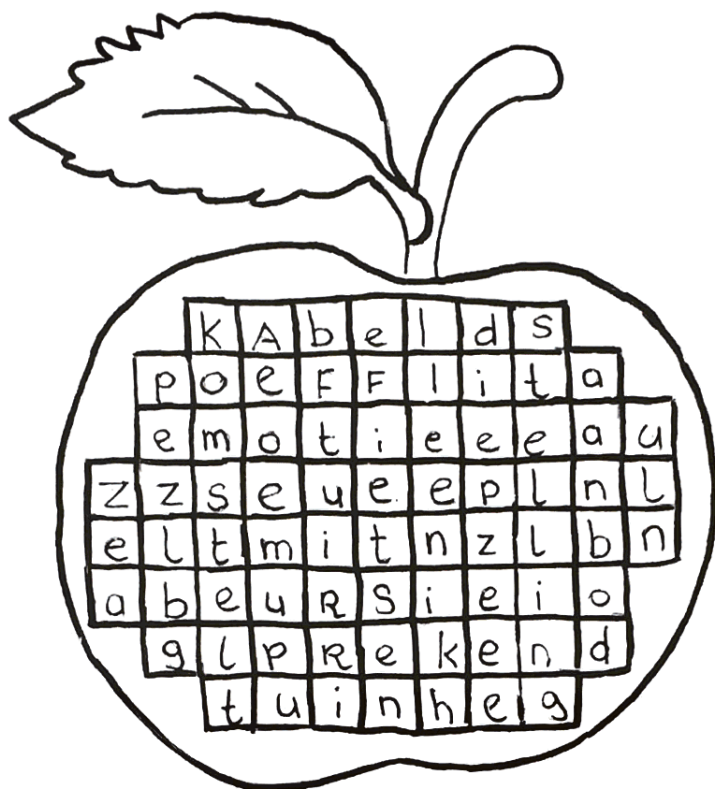
Een paar minuten koken en de maaltijd vervolgens op een warme plek, in het hete kookvocht, na laten garen, is een prima manier om brandstof te besparen. In een aantal boeken wordt aan deze methode gerefereerd als de 'hooikistmethode'. Zet de hete pan niet al te enthousiast in je hightech slaapzak, er zijn veel stoffen die niet echt bestand zijn tegen zoveel hitte en condensvocht en geknoei in je donzen slaapzak is ook niet prettig.

Mineralen: Ook zout wordt tijdens een actieve dag gemakkelijk verbruikt. Teveel zout is tijdens een normaal voedingspatroon en dagbesteding natuurlijk uit den boze, maar je zult merken dat een maaltijd al snel 'flauw' overkomt na een inspannende, zweterige dag. Iets zouter dan normaal mag dan best. Zout kun je meenemen in een klein potje. Omdat zout, net als alle poeders, gemakkelijk vocht aantrekt, is het raadzaam om een goed afsluitend potje te gebruiken. Een paar rijstkorrels trekken het vocht naar zich toe en voorkomen dat de zout klontert.

Puzzelplezier

aanbod
 alsof
 bewijsje
 diepzee
 emotie
 fietsen
 gemuild
 Kabel
 Ketenen
 Komst
 meisje
 preeken
 stelling
 stelt
 tuinhag

Met de overige letters
 kun je een woord maken

.....

door Femke Sickler

1 April

(Kikker in je B..)

Oranjebal

2004

Theme/Dress Code: Out of Africa

Location: Lake Nakura (Kenia)

Tickets: OBI Travel